

Μαρμαρινά

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ
ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ
ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΔΙΑΒΙΟΥΝΤΩΝ
ΜΑΡΜΑΡΙΝΩΝ

ΧΡΟΝΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 54/55

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΝΙΚ. ΣΩΤ. ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΗΣ ΔΙΣΙΣ: ΦΡ. ΡΟΥΣΒΕΛΤ ΑΡΙΘ. 41

Δ) ΒΡΙΟΣ 1950 - ΙΑΝ. 1951
ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΗΝΙΑΙΑ

* ΗΜΙΕΠΙΣΗΜΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΠΡΟΙΚΟΝΝΗΣΙΑΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ *

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΟΥ "ΠΡΟΙΚΟΝΝΗΣΙΑΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ", ΣΤΗΝ ΓΕΝΕΤΕΙΡΑΝ ΜΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΝ ΑΡΤΑΚΗ ΚΑΙ ΜΑΡΜΑΡΑ ΠΑΛΑΙΟΙ ΣΥΜΠΑΤΡΙΩΤΕΣ ΜΑΣ ΤΟΥΡΚΟΙ

Καθώς μᾶς πληροφορεῖ ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει συνεργάτης μας κ. Θεοφάνης Σ. Θεοφανίδης, ἡ εἰδησις ὅτι πρόκειται, ἔστω καὶ γιὰ λίγες μόνον μέρες, νὰ ἐπανεέλθουν στὴν Πατρίδα πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐν Ἑλλάδι συμπατριώτας, προξένησε μεγάλη εὐχαρίστηση στοὺς Τούρκους κατοίκους τῶν μερῶν μας, καὶ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἀπὸ τῶρα ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν ἐπιτυχή ἐκβασι τῆς ἐκδρομῆς. Ἐκτός ἀπὸ τὸν Ἄρτα κηρὸ ἰδιοκτητῆ τουριστικοῦ γραφεῖου στὴ Σαμπούλ κ. Ν. Α. Κωνσταντινίδην, ὅλοι σχεδὸν οἱ Ἄρτακηνοὶ καὶ Μαρμαρινοὶ Τούρκοι βλέπουν ὅτι ἔχουν νὰ ἐκτελέσουν ὁ καθένας τὸν ἀπὸ ἑνα πατριωτικὸ καθήκον σὲ ἀγαπητὰ πρόσωπα πού ἔχουν νὰ ἰδοῦν ἀπὸ τριάντα περίπου χρόνια. Ἰδιαιτέρως δὲ γιὰ τὴν Ἄρτακη ἔχουμε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ διαβεβαιώσουμε τοὺς ἀναγνώστας μας ὅτι τὸ πνεῦμα τῆς Τουρκοελληνικῆς συνεργασίας, ὅπως τὸ εἶχεν ἐξυψώσει ἄλλοτε ὁ Χαλὴλ ἐφένδης, εἶται τὸ διατηροῦν καὶ τὸ συνεχίζον οἱ ἀντάξιοι υἱοὶ τοῦ Ἄλῃ καὶ Φεχμῆ, οἱ ὁποῖοι διακρίνονται γιὰ τὰ φιλόξενα καὶ ἀνθρωπιστικὰ τῶν αἰσθήματα.

Ὁ ἀξέχαστος Τούρκος μεγαλέμπορος, καὶ πρόξενος Ἄρτακης Χαλὴλ ἐφένδης.

Η ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥΡΚΙΑΣ ΚΑΙ ΕΛΛΑΔΟΣ ΜΙΚΤΗ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΕ ΦΟΡΤΗ- ΓΙΔΕΣ-ΠΕΡΑΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΕΥΤΟΥ ΑΤΤΙΚΗΣ κ. Θ. ΔΟΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀπὸ τὸν πολιτευτὴν Ἀττικῆς κ. Θεόδ. Δοδόπουλον ἐλάβαμε καὶ δημοσιεύουμε τὴν παρακάτω ἐπιστολήν, σχετικὴν μὲ τὴν μελετωμένην ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν καὶ τὴν Ἀμερικανικὴν ἀποστολήν μικτῆς συγκοινωνίας καὶ μεταφορᾶν ἐμπορευμάτων μεταξὺ Τουρκίας — Ἑλλάδος, μέσῳ τῆς νήσου Εὐβοίας καὶ τῶν παρευβοϊκῶν παραλίων διὰ φορτηγῶν καὶ αὐτοκινήτων.

Ἡ διαχειριζομένη τὸ ἐν λόγω ζήτημα κρατικὴ ὑπηρεσία μελετᾷ, ὡς πληροφοροῦμεθα, τρεῖς σημεῖα φορτώσεως καὶ ἐκφορτώσεως τῶν φορτηγῶν — περαμάτων, ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς, ἕνα ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ἡ θέσις Ἐλβάρου παρὰ τὸν συρρικισμὸν «Νέα Παλάτια». Τὸ δὸν ὅμως ζήτημα εὐρίσκειται ἀκόμη στὸ στάδιον τῆς μελέτης καὶ ὅπως φαίνεται θά

ἀργήσῃ πολὺ νὰ λάβῃ συγκεκριμένην μορφήν.

Ἀγαπητέ μου κ. Λαμπαδαρίδη,

Ἐπὶ τοῦ δημιουργηθέντος θορύβου, σχετικῶς μὲ τὴν κατασκευὴν τῶν ἔργων μικτῆς συγκοινωνίας καὶ μεταφορᾶς ἐμπορευμάτων μεταξὺ Τουρκίας — Ἑλλάδος, διὰ τῆς νήσου Εὐβοίας καὶ τῶν παρευβοϊκῶν παραλίων διὰ φορτηγῶν καὶ αὐτοκινήτων, σὰς παρακαλῶ θερμῶς ὅπως θελήσητε καὶ δημοσιεύσητε εἰς τὴν ἀγαπητὴν μου ἐφημερίδα σας, ὅτι ὁλόκληρον τὸ ὑπὸ μελέτην ἀκόμη ἔργον εἶναι ὑπόθεσις τῆς Κυβερνήσεως καὶ μόνον καὶ ὅτι τὴν τελικὴν λύσιν τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ σημείου φορτώσεως καὶ ἐκφορτώσεως τῶν ἐμπορευμάτων, τῶν προ-

οριζομένων διὰ τὴν Ἀθήνας ἐπὶ τῆς παραλιακῆς γραμμῆς τοῦ Εὐβοϊκοῦ, οὐδεὶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιρεάσῃ τὴν Κυβέρνησιν ὅπως αὕτη ὀρίσῃ αὐτὸ ἢ ἐκείνο τὸ σημεῖον διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν Α ἢ Β. συμφερόντων.

Αἱ φῆμαι ὅτι εἶναι δυνατόν ἐγὼ προσωπικῶς νὰ ἐκβιάσω λύσιν, τίθενται παρὰ τῶν ἀντιπάλων μου, οἱ ὁποῖοι ἐπιδιώκουν νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀγανάκτησιν τῶν ἐνδιαφερομένων κατοίκων τῶν πέριξ χωρίων, οἱ ὁποῖοι κατὰ μέγιστον ποσοστὸν εἶναι ψηφοφόροι μου.

Εὐχαριστῶ
Με ἀγάπην
Θ. ΔΟΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ἀθήναι 21-12-50

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ

Τὰ Χουχλιά τῆς Ἀλώνης ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟ ΕΚΠΑΤΡΙΣΜΟ

Μιά ἐκθεσις τοῦ ἐπιθεωρητοῦ Πανόρμου — Μαρμαρᾶ κ. Β. Πελέκογλου, τῆς Ἐπιτροπῆς μετατοπισθέντων Ἑλληνικῶν πληθυσμῶν.

(Ἀπὸ τὸ ἄρχειον τοῦ Διευτῆ κ. Νικ. Σ. Λαμπαδαρίδη)

ΣΥΝΕΧΕΙΑ

ἀπὸ τὸ προηγούμενον φύλ. Ἐἰς Σκουπιά ἐπληροφόρηθη τὴν ἀφιξίν τῆς ἡμετέρας ἐπιτροπῆς καὶ ἐσπεύσα ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ λέμβου εἰς Χουχλιά, ἔνθα ἀφήθη καὶ περιήλθον τὸ μικρὸν τοῦτο χωρίον, τοῦ ὁποῦ οἱ ἱερεῖς, ἀριθμῶν πλεόν τῶν 85 ἐτῶν καὶ διαμένον ἐν τῇ ἐξορίᾳ, λιθοβοληθεὶς δὲ καὶ τὰ πάντα ὑποστάς, ἠδυνήθη ἐν τούτοις νὰ ἐπανεέλθῃ καὶ ἤδη, ὡς ὁ ἴδιος μοὶ ἔλεγε σαρκῶν, δύναται ν' ἀνακρίβῃ ἀμέριμος τὸν θάνατον, ἐν τούτοις θά ἤθελε πρὶν κλείσῃ διὰ παντὸς τοὺς ὀφθαλμούς, νὰ ἴδῃ τὸ χωρίον τοῦ τελείως ἐλευθερομένου καὶ τὴν κυανόλευκον καλύπτουσαν μετὰ τὰ γαλανά τῆς χρώματα τὸ φέρον τῶν. Αἱ οἰκίαι καὶ ἐνταῦθα ἀπασαί σχεδόν, ἐκτός ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, εἶναι ἡμικατοικησίμοι καὶ κατεστραμμένοι. Ἐν τούτοις ὑπάρχει καὶ ἡ εὐπορος τάξις, τοῦτο δὲ διότι πολλοὶ τῶν πλοιάρχων ἔτυχον κατὰ τὸν διωγμὸν νὰ μὴ

εὐρίσκωνται εἰς τὸ χωρίον. Ἐργασθέντες δὲ κατ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ πολέμου, κατάρθωσαν

μετὰ τὰ μικρὰ τῶν Ἰστιοφόρων νὰ ἀποκτήσωσι περιουσίαν τινα, ἡ δὲ ἀλληλοβοήθεια ἡ ὁποία διακρίνει τοὺς θαλασσοπόρους προσίδει χαρωπὴν ὄψιν εἰς τὸ μικρὸν αὐτὸ χωρίον. Ἐν τούτοις ὑπάρχουσι πολλοὶ δυστυχεῖς, πλείστοι δεόμενοι δανείων καὶ ἐσπεύσαν νὰ παρουσιασθῶσι 36 πρόσωπα ζητοῦντα Λ. Τ. 6950.

Πρὸ τοῦ ἐκτοπισμοῦ ὁ πληθυσμὸς ἀνῆρχετο εἰς 780 κατοίκους, ἐξετοπίσθησαν 680 περίπου καὶ ἐπαλινῶστησαν 628, τῶν ΣΥΝΕΧΕΙΑ στήν 8η σελ.

Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ ΚΑΙ ΕΠΙ ΓΗΣ ΕΙΡΗΝΗ

Ὁλόκληρος ὁ Χριστιανικὸς κόσμος σήμερον γιορτάζει μὲ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασιν τὴν Γέννησιν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Κάθε ἀνθρώπος Χριστιανὸς νιώθει βαθειὰ στὴν ψυχὴ του τὴν ἀγαλλίασιν, καὶ ἀφήνει νὰ ξεψύχῃ ἀπ' τὰ χεῖλη τοῦ ὁ ὕμνος, τοῦλεγα

κάποτε στὰ ὕψη τ' οὐρανοῦ πετώντας οἱ ἄγγελοι καὶ ὕμνούσαν τὸν Βασιλέα τῶν Βασιλέων στὴ Βηθλεὲμ. Κι' ὕστερα γέρνει μ' εὐλάβεια μπροστὴν εἰκόνα τῆς Γέννησιν καὶ προσεύχεται γιὰ κάτι πούχει μυστικὸ μέσα στὴν ψυχὴ του. Εἶναι ἡ μέρα ἐκείνη

ἡ χιονισμένη πού ἀπ' αὐτὴν ἀρχίζει ἕνας σημαντικὸς σταθμὸς γιὰ τὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ κόσμος βουτηγμένος στὴν ἀμαρτία, στὸ βοῦρκο τῆς ἀνομιᾶς, φτάνει πιά στ' ἄκρα. Κοντεύει νὰ γκρεμισθῇ, κάποιος πρέπει νὰ τὸν βοηθήσῃ, κάποιος πρέπει νὰ τὸν σπλαχνισθῇ, κάποιος πρέπει νὰ τὸν γλυτώσῃ, νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὸν μεγάλο γκρεμὸ τῆς ἀμαρτίας. Κι' αὐτὸς ὁ Σωτῆρας δὲν εἶναι ἄλλος παρὰ ὁ ἴδιος ὁ Θεός, πού ἀπ' αὐτοῦ παίρνει ὕλη, γίνεται ἀνθρώπος, γεννιέται ἀπὸ Παρθένον, δέχεται τοὺς νόμους τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτός, ὁ νομοθέτης τῆς φύσεως καὶ τοῦ παντός. Μεγάλῃ ἡ συγκρατάσις, μεγάλῃ καὶ ἡ ἀγάπη του. Δὲν ἀφήνει τὸν ἄνθρωπο, ἐκείνον πού ἐπλασε μετὰ τὰ ἴδια του τὰ χεῖρισ, τὸν ἄνθρωπο πού χάρισε κάποτε τὴν εὐτυχία, τὴν χαρὰ, τὴν εἰρήνην, νὰ χαθῇ, νὰ σβῆσῃ. Ὁ Πλάστης γίνεται σήμερον Σωτῆρας. Συγχωρεῖ τὰ παρπτώματα, ἀφήνει στὴν ἄκρῃ τὰ ἀμαρτήματα, κατεβαίνει ἀπ' τὰ ὕψη τ' οὐρανοῦ καὶ σώζει ἀπὸ βέβαιον χαμὸ τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Μπροστὰ στὴ σκηνὴ αὐτῇ, ποῖα ψυχὴ δὲν θά (Συνέχεια στήν 8η σελ.)

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Μετὰ τὰς τελευταίας ἀυξήσεις τοῦ χαρτιοῦ, τῶν ἐργασιῶν, ταχυδρομικῶν κ.λ.π., τὰ «Μαρμαρινά Νέα» περιήλθον σὲ μεγάλη οἰκονομικὴ ἀδιέξοδο. Κατόπιν τούτου καὶ γιὰ νὰ μὴ βρεθῶν σὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ διακόψουν τὴν ἐκδόσιν τοῦ ἀπεφασίσαν νὰ κάνουν κάθε δυνατὴ οἰκονομία. Μεταξὺ τῶν ἄλλων μέτρων τὰ ὁποῖα ἐλάβαν γι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν, ἀπεφασίσαν νὰ περιορίσουν καὶ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἐκτυπουμενῶν φύλλων, ἀπὸ τὴν ἐλάττωσι τῶν ὁποίων θά προκύψῃ μεγάλη οἰκονομία χαρτιοῦ, ἐξόδων ἐκτυπώσεως κ.λ.π. Γι' αὐτὸ στὸ ἐξῆς θά ἐκδίδωνται κατὰ μῆνα τόσα μόνον φύλλα, ὅσοι καὶ οἱ πληρώσαντες τὴν συνδρομὴν τους συνδρομηταὶ τῶν.

Πρὸς ἀποφυγὴν λοιπὸν παραπόνων, εἰδοποιούμεν τοὺς συμπατριώτας πού ἐπιθυμοῦν νὰ παίρουν τὸ φύλλον μας καὶ δὲν ἔχουν τακτοποιηθῆ οἰκονομικῶς μαζί του, ὅτι πρέπει νὰ μᾶς στείλουν τὸ συντομώτερον τῆ συνδρομῆς τους, γιὰτὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο φύλλον τὰ «Μαρμαρινά Νέα» θά στέλνωται μόνον στοὺς συνδρομητὰς μας ἐκείνους πού ἐπλήρωσαν τὴν συνδρομὴν τους.

Τὴν ἀπόφασίν μας αὕτη ἐπιτιμῶμεν νὰ ἐπιτιμῶσιν ὡς πρέπει ὅλοι οἱ συμπατριώτες, γιὰτὶ δὲν εἶναι δίκαιον, νομιζόμεν, νὰ δημιουργοῦνται εἰς βάρος τοῦ φύλλου μας ἀσκοπα ἐξόδα, πού θά ἔχουν ὡς ἀναπόφευκτὴ συνέπεια τὴν ἀπο-

στικὴ διακοπὴ τῆς ἐκδόσεως τῶν «Μαρμαρ. Νέων» Γιὰ μᾶς εἶναι πολὺν δυσάρεστο νὰ διακόψωμε τὴν ἀποστολὴν τῆς πατριωτικῆς μας ἐφημερίδας ἔστω καὶ σ' ἕναν μόνον συμπατριώτη, καὶ τοῦτο τὸ γυροῖται πολὺν καλὰ ὅλοι ἐκεῖνοι πού παίρουν ἐπὶ ΠΕΝΤΕ (ἀριθ. 5) συνεχῆ χρόνια τὰ «Μαρμαρινά Νέα», χωρὶς ποτὲ νὰ ἐνδιαφερόσθιν νὰ μᾶς στείλουν ὅχι μόνον τὴν συνδρομὴν τους, — ὡς εἶχα ν ὑποχρέωσιν — ἀλλ' οὔτε τὰ ταχυδρομικὰ ἐξόδα. Ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα περιμέναμε μετ' ὑπομονὴν καὶ ἐλπίδα δὲ μετὰ μῆρα θά σκεφθοῦν καὶ αὐτοὶ τὴν ὑποχρέωσίν τους καὶ θά μᾶς στείλουν τὸ χρέος τους. Δυστυχῶς ὅμως βλέπουμε ὅτι μέχρι σήμερον μάταια περιμέναμε. Γι' αὐτὸ, τώρα πού τὸ «μαχαίρι ἐφθασε πιά στὸ κόκκαλον», δηλαδὴ τώρα πού μετὰ τὰς νέας ἀυξήσεις τῶν ἐξόδων ἐκδόσεως κινδυνεύουν νὰ σταματήσουν τὰ «Μαρμαρινά Νέα», λάβαμε τὴν παραπάνω ἀπόφασιν καὶ παρακαλοῦμε ὅσους εὐχαριστοῦνται καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ παίρουν τὴν πατριωτικὴν μας ἐφημερίδα, ἀλλὰ χρεωστοῦν τὴν συνδρομὴν τους, νὰ μᾶς τὴν στείλουν τὸ συντομώτερον, γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσουν ἔτσι ν' ἀντεπεξέλθωμε στὰ μεγάλα ἐξόδα τῆς ἐκδόσεώς της καὶ νὰ μᾶς βγάλουν ἀπὸ τὴν πολὺν δυσάρεστον γιὰ μᾶς θέσιν νὰ τοὺς διακόψωμε τὴν ἀποστολὴν τοῦ φύλλου.

Κοινωνικὴ Ζωὴ καὶ κίνησις

ΝΕΑ ΤΩΝ ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΟΙΚΙΩΝ ΜΑΣ

ΜΑΡΜΑΡΙΝΑ ΝΕΑ

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ὈΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΠΡΟΚΟΝΗΣΙΑΚΟΥ ΛΛΟΥ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐσωτερικῶς: Δοχ. 20.000
Ἀγγλίας: Δοχ. 1.113
Γαλλίας: Φρ. 1.000
Ἀμερικής: Δολ. 5
Γραφείων καὶ Τραπεζῶν Δοχ. 80.000

ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΤΟ ΔΙΠΛΑΣΙΟΝ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ

ΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΟΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

Συμφωνίας τῶ ἀρθροῦ 5 § 1 τοῦ Α.Ν. 1092/1928
Τυπογραφείον καὶ κατοικία Ἀκαδημίου Διευθυντοῦ
Δεληγιώργη 154 - Πειραιεὺς

ΣΥΛΛΗΠΤΗΡΙΑ

Καθῆκον μας θεωροῦμεν ὅπως ἐκφράσωμεν καὶ δημοσίᾳ τὴν λύπην μας ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς σεβαστῆς καὶ ἀγαπῆτης μας δεσποίνης Στυλιανῆς Τασσόγλου, ἐπισυμβάντα τὴν 28ην Νοεμβρίου ἐ. ἔ.

Ἡ μεταστάσα κατέλειπε υἱὸν καὶ ἐγγονὴν ἐνταῦθα, ἐπίσης καὶ κόρη καὶ γαμβρὸν καὶ ἐγγονοὺς ἐν Ἀμερική, τοὺς ὁποίους δὲν εἶχε τὴν τύχην νὰ εἶδῃ ἀπὸ 13ετίας. Συμμερίζομασθε τὴν βασθεῖαν λύπην τούτων.

Ἡ μεταστάσα, κατοικηλικιωμένη, ἀφῆσε κενὸν δυσαναπλήρωτον. Δι' ὃ ἐθρονιῆθῃ παρὰ συγγενῶν τε καὶ ξένων. Ὁ σεβασμὸς μας καὶ ἡ ἐξαιρετικὴ ἀγάπη μας πρὸς τὴν γηραιάν δεσποινίαν ἦτο μεγάλη καὶ μὴς ἔδωκε λύπην ἀπερίγραπτον. Διαβιβάζομεν τὰ θερμὰ μας συλλυπητήρια εἰς τὴν πληγθεῖσαν οἰκογένειάν της. Ὁ ὕψιστος ἄς πέμψῃ τὴν εἰς ὕψους παρηγορίαν, εἰς δὲ τὴν γηραιάν δεσποινίαν ἡ γῆ ἄς εἶναι ἐλαφρὰ.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΣΤΕΦΑΝ. ΠΑΣΠΑΡΑ-ΙΔΟΥ

ΘΑΝΑΤΟΙ

Κατὸν ἐγγεγραμμένον ἀπέθανε καὶ κηδεύθη στὰ Νέα Παλάτια ὁ Ἰωακείμ Μαρτινοπούλος. Ὁ μεταστάς ἐχρημάτισε ἐπὶ οἰοῦν ἔτων Πρόεδρος τῆς Κοινότητος Ν. Παλατίων καὶ ἱεροψάλτης τοῦ ἐκεῖ ἱεροῦ ναοῦ, ἦτο δὲ ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους νοικοκυραίους καὶ καλὸς οἰκογενειαχῆς. Τούτῳ οἰκειοῦστον θεμὰ συλλυπητέα.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ἀρραβῶνες:

Ὁ κ. Κωνσταντῖνος Μιχαὴλ Βαζάρης, ἀπὸ τὸν Μαμαρά, καὶ ἡ θῆνις Ἐδωγγεῖα Κωνσ. Χατζημπακιάρη, ἔδωσαν ἀρραβῶνα στὴν 19/11/50. Τούτῳ ἐχόμασθε καλὰ στέφανα.

Αἰγίου

Γάμοι:

Ὁ κ. Διογένης Βλαστός, ἀπὸ τὸ Πασσαλιμάνι, καὶ ἡ θῆνις Θεοδὴ Κουλοῦρα, ἀπὸ τὸ Δε. κοσφτό, ἔτελεσαν τοὺς γάμους τῶν στὴν 17 Δεκεμβρίου. Θεμὰ συγχαρητήρια.

Γεννήσεις:

Ἡ κυρία Ἐδωστῆριον Πολυζωνοπούλου, ἀπὸ τὸ Πασσαλιμάνι, ἐγέννησε κοριτσάκι, ἡ θῆνις Γεωργίου Κουσουμπῆ, ἀπὸ τὸ Πασσαλιμάνι. Στούς εὐτυχεῖς γονεῖς ἐχόμασθε νὰ τοὺς ζήσουν τὰ νεογέννητα.

Ἀφιξεις:

Ἀφίχθη ἀπὸ τὴν Θεσσαλονικὴν ὁ κ. Φώτιος Κουταλιανός, ἀπὸ τὸ Πασσαλιμάνι, γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἐγκατεστημένην στὰς Ἀθήνας ἀδελφὴν του Ἀφρατίαν.

ΒΟΛΟΥ

Ἀρραβῶνες:

Ὁ κ. Γεώργιος Θεοδοσίου, υἱὸς τοῦ ἀπετῆν Ράλλη Θεοδοσίου, ἀπὸ τὸν Μαμαρά, καὶ ἡ θῆνις Λογὴ Γ. Ἀντωνίου, ἀπὸ τὴ Γλώσσα Σκοπέλου, ἔδωσαν ἀρραβῶνα στὴν 21/12/50. Στὸ ταίριαστὸ ζευγάρι ἐχόμασθε καλὰ στέφανα.

Ν. ΜΑΡΜΑΡΑ

Γάμοι:

Ὁ κ. Ἀγγελᾶκης Κωνσ. Λεβιδιώτης καὶ ἡ θῆνις Ἀικατερίνη Γεωργ. Ράπτον ἔτελεσαν τοὺς γάμους τῶν στὴν 23/10/50 μετὰ παράκλησιν τῶν κ. Δημ. Ἰωάν. Λεβιδιώτην. Τούτῳ ἐχόμασθε βίᾳ εὐτυχημένον.

Γεννήσεις:

Ἡ κ. Ὀλυμπία Σάβ. Σαββοπούλου, τὸ γ. Γεωργ. Λεβιδιώτη, ἐγέννησε στὴν 21/12/50 ἀγόρῳ. Τούτῳ ἐχόμασθε ἀμείωτος μετὰ τὴν γέννησιν ὁ ἔμψωτος δασικὸν προϊόντων κ. Ἀστέριος Κισκίνης, ὀνομάσας αὐτὸ Φοῦρν.

Ἡ κ. Παναγιώτα Θεομ. Μετζίτη, τὸ γ. Κορμαχίτη, ἐγέννησε στὴν 21/12/50 κοριτσάκι. Ἡ κ. Ἀσημένια Κ. Πενέτη, τὸ γ. Σαμαρᾶ Μαυροσθῆ, ἐγέννησε στὴν 18/11/50 κοριτσάκι.

Ἡ κ. Μαριάννα Βασ. Κράντα, τὸ γ. Τριανταφύλλου Λεβιδιώτη, ἐγέννησε στὴν 18/11/50 κοριτσάκι. Στούς εὐτυχεῖς γονεῖς ἐχόμασθε νὰ τοὺς ζήσουν τὰ νεογέννητα.

Βαπτίσεις:

Ὁ κ. Δημ. Κουτσῆς, ἐ. τ. δ.

ΚΩΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ

Γάμοι:

Στὴν 26 Νοεμβρίου ἔγιναν στὰ Εἰσόδεια τῆς Παναγίας, στὴν Κωνσταντινούπολι, οἱ γάμοι τοῦ κ. Ἐλπιδοφόρου Χριστοδούλου, νέου με ἐδρύτατον μέλλ. ν. με τὴν εὐγενικὴν δεσποινίδα Ἐλισάβετ Σ. Καπότση, τὴν σεμνὴ καὶ ἐνάρετη κόρη τῆς συμπατριώτισσας μας ἀπὸ τὰ Παλάτια τοῦ Μαμαρά κ. Διαμάντως Καπότση (τὸ γένος Παναγιώτου Σταματιάδου). Τὴν ὄραια τελετὴ τῆς στέψεως ἐτίμησαν πολλοὶ προσκεκλημένοι.

Τούς εὐτυχεῖς γονεῖς καὶ ἰδιαίτερας τὶς θείας τῆς νύμφης κ. Ὀλγαν Χρυσοστομίδου καὶ Ἐρασμίαν Καθηνοπούλου συγχαίρομε, εὐχόμενοι στοὺς νεογόνους κάθε εὐτυχία.

Μέσα σὲ ἐκλεκτὸν κόσμον συγγενῶν καὶ φίλων στὴν Ἁγία Τριάδα Σταυροδρομίου, στὴν Πόλι, ἔγιναν στὴν 19 Νοεμβρίου οἱ γάμοι τοῦ νεαρῶν ὑπάρχων. Τοῦ Δημητρίου Ἐπιφάνη, συνιδιοκτήτη μεγάλου χρωμολιθογραφείου στὸν Γαλατῆ καὶ τῆς νεαρῶτατης καὶ καλλιμόρφου δεσποινίδος Αἰκατερίνης Δημήτροβιτς. Τὰ στέφανα ἔτελε ὁ εὐτυχὴς πατέρας τῆς νύμφης κ. Βικέντιος Δημήτροβιτς, καὶ ἡ Μαριμαρινὴ παροικία ἦτο συγκεντρωμένη γύρω ἀπὸ τὴν μητέρα τοῦ γαμβροῦ κ. Διαμάντω Ἐπιφάνη (τὸ γέν. Εὐ. Μπαγιῶ). Στούς νεογόνους προσεφέρθησαν πλοῦσια δῶρα καὶ ὠραιότατες ἀνθοδέσμες. Τὴν συνοδείαν τῆς νύμφης ἀπέτελεσαν χαριτωμένους κορσίδες, μεταξὺ τῶν ὁποίων ξεχώριζε ἡ γλυκεῖα μορφή τῆς Ζωῆς Ἀγγ. Βεργίτη.

Εὐχόμεσθε στοὺς νεογόνους τὸν βίᾳ ἀνθόσπαρτο.

Ν. ΑΜΜΟΥΛΙΑΝΗΣ

Ἀρραβῶνες:

Ὁ κ. Θεοφάνης Κανάρης (υἱὸς τῆς κ. Γιαννοῦλας τὸ γ. Κλεονῆ ἀπὸ τὸ Πασσαλιμάνι) καὶ ἡ θῆνις Μαρία Κριτόβουλου Νεγάντη ἐπέσης ἀπὸ τὸ Πασσαλιμάνι, ἔδωσαν ἀρραβῶνα. Τούτῳ ἐχόμασθε καλὰ στέφανα.

Γάμοι:

Ὁ κ. Ἐλευθέριος Ἰωακείμ Λαφεντάκης, ἀπὸ τὸ Πασσαλιμάνι, καὶ ἡ θῆνις Βασιλικὴ Ἀνδράνη, ἔτελεσαν τοὺς γάμους τῶν μετὰ παράκλησιν τῶν κ. Νικ. Φραγκᾶκη ἀπὸ τὴν Γαλιμαρῆ.

Ὁ κ. Χρ. Κυλογοῦνης ἀπὸ τὸν Ἄγ. Νικόλαο (Χαλκιδικῆς) καὶ ἡ θῆνις Κυριακούλα Συγκογιῆ ἔτελεσαν τοὺς γάμους τῶν μετὰ παράκλησιν τῶν νεαρῶ Φραγκᾶκη Νικ. Φραγκᾶκη.

Ἡ θῆνις Ἄλκη κόρη τοῦ κ. Α. Μανωλίδου καὶ τῆς Χρυσανθῆς (τὸ γ. Μιχάου ἀπὸ τὸ Πασσαλιμάνι, ἔτελεσε τοὺς γάμους τῆς μετὰ τὴν μνηστῆρα τῆς κ. Γιάργου. Τὰ στέφανα ἔτελε ὁ ὀδοντίατρος κ. Κώστας Κουλοῦρη.

Στούς νυμφευθέντας ἐχόμασθε βίᾳ ἀνθόσπαρτο.

Γεννήσεις:

Ἡ κ. Κυριακούλα Ἐλεῖθ. Λαφεντάκη τὸ γ. Κουτοροῦ ἀπὸ τὴ Γαλιμαρῆ, ἐγέννησε ἀγόρῳ.

Ἡ κ. Ἀφροδίτη Ι. Ἀπομώτη, τὸ γένος Βάσσου Ραφτάκη, ἀπὸ τὰ Σκουπιά ἐγέννησε κοριτσάκι. Στούς εὐτυχεῖς γονεῖς ἐχόμασθε νὰ τοὺς ζήσουν τὰ νεογέννητα.

Βαπτίσεις:

Ὁ υἱὸς τοῦ ὀδοντίατροῦ κ. Ἡλ. Κουλοῦρη ἀπὸ τὸ Πασσαλιμάνι, ἐβάπτισεν τὸ ἀγόρῳ τοῦ κ. Νικ. Ἀνδριάτου καὶ τῆς κ. Ἐλένης, τὸ γ. Σπύρου Τρελοῦ καὶ τὸ ὄνομασεν Ἰωάννην.

Στούς εὐτυχεῖς γονεῖς καὶ τὸν ἀνάδοχο ἐχόμασθε νὰ τοὺς ζήσῃ τὸ νεογέννητον. Μαρία Ροδοκαλλικῆ

ΝΕΑ ΡΟΔΑ (Χαλκιδικῆς)

Θάνατοι:

Ἀπέθανε ὁ Κατῆ-Παναγιώτης, ἀπὸ τὸ Πασσαλιμάνι. Τὴν κηδεῖα τοῦ ἀκολούθησαν οἱ οἱ ἐγκατεστημένοι στὰ Ν. Ρόδα συμπατριῶτες. Τούτῳ οἰκειοῦστον θεμὰ συλλυπητέα. Μ. Ρ.

Ἐπειδὴ ἀπὸ πολὺμηνον διακοπὴν ἐξαργυρῶ τὰ μικρὰ σημεῖα μου καὶ ἐλπίζω πὸς με ἐνδιαφέρον θὰ θελήσετε καὶ πάλιν νὰ με παρακολουθεῖτε, γιὰ τὴν μέσῃ αὐτῆς τῆς λίγης γραμμῆς θὰ βροῦσατε καὶ θὰ μαθαίνετε πολλά.

Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα, σὰς εὐχομαι γιὰ τὶς νιοτῆς θυαία, εὐτυχία καὶ χαρὰ καὶ ὁ καινούργιος χρόνος νὰ εἶναι εὐτυχημένος.

Ὁ Προκονησιακὸς Σύνδεσμος Πειραιῶς ἐφέτος ὑπερέβη κάθε προσδοκία, διοργανώσας τρεῖς ἐκδρομὲς γιὰ τὴν ψυχαγωγίαν τῶν μελῶν του καὶ γιὰ τὴν στενότερη ἐπαφὴ τῶν διαμενονῶν στὰς Ἀθήνας, Πειραιᾶ καὶ περίχωρα Προκονησιῶν.

Μιὰ ἀπὸ τῆς καλλίτερας ἐκδηλώσεως τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ ἐνδιαφέροντος, εἶναι ἡ φρονιδα τῶν τῶρα νὰ ἐνώσῃ ἀκόμα περισσότερο τοὺς ἐδῶ καὶ ἄλλοιχοῦ συμπατριῶτας μας μετὰ τὴν ἴδρυν μίαν καινούργιας Προκονησίας κοντὰ στὴν Ἀθήνα. Μπαρῶ σ' αὐτοὺς πού φροντίζουν μετὰ τόσο μεγάλο ζῆλο γι' αὐτὸ, παρ' ὅλες τὶς ἀντιδράσεις πού συναντοῦν.

Ἡ Νέα Προκονησία—ἔτσι νομίζω ὅτι θὰ πρέπει νὰ ὀνομασθῇ—εἶναι ἕνας καινούργιος συνοικισμὸς πού θὰ ἀνεγερθῇ ἀπὸ πατριῶτας, πού ἐὰν θελήσουν, ὅσοι θὰ εἴναι κατοικήσουσαν νὰ τῆς δώσουν κατὰ τὸ ἀνώτερον, θὰ εἶναι ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια ἕνα ἀπὸ τὰ ζηλευτὰ πρόσεται τῶν Ἀθηνῶν.

Ἡ τοποθεσία πού πρόκειται νὰ ἀνεγερθῇ ἡ Νέα Προκονησία εἶναι σὲ ὑψόμετρο 400 καὶ πλέον μέτρων, θεματικὴ καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον περικυφισμένη, με κλίμα ἐξαιρετικῶς ὑγιεινόν. Λόγω τῆς πλεονεκτητικῆς ταύτης θέσεως τῆς θὰ εἶναι ἕνας ὑπέροχος τόπος παραθερισμοῦ.

Τὸ Σκορπιδ

ΠΕΝΘΗ

Ἀντώνιος Εὐστράτ. Ρόδιος

Πάσχων ἀπὸ καρκίνου τοῦ ἐγκεφάλου ἀπέθανε σὲ ἡλικία 40 ἐτῶν στὴν 21 Νοεμβρίου στὸν Ν. Μαμαρά ὁ ἄντωνιος Εὐστρ. Ρόδιος.

Ὁ πολὺκλαυστος ἄντωνιος ἐχρημάτισε ἐπὶ 10 περίπου χρόνια Γραμματεὺς τῆς Κοινότητος Ν. Μαμαρά καὶ φάλητης τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῶν Ταξιαρχῶν, ἐκτιμώμενος ἀπὸ ὅλους τοὺς Νεομαμαρινούς γιὰ τὸν χρηστό χαρακτήρα του καὶ γιὰ τὴν καλὴ καρδιά του.

Ἡ κηδεῖα τοῦ ἔγινε μεγαλοπρεπεστάτη, με συμμετοχὴ ὅλων τῶν κατοίκων τῆς Κοινότητος Ν. Μαμαρά, πού λυπήθηκαν κατάκαρδα γιὰ τὸν πρόωρον χαμὸ τοῦ ἀγαπητοῦ ἄντωνιου.

Ἐπικηδεύουσιν λόγους ἐξεφώνησαν ἐξάραντες τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν δρᾶσιν τοῦ μεταστάντος, ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος κ. Σταύρος Λουκάκης, ὅστις καὶ κατέθεσε στέφανον ἐκ μέρους τῆς Κοινότητος, ὁ ἱατρός κ. Στυλιανὸς Ἀλεξανδρῆς, ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Κοινότητος κ. Γεώργιος Κομιστῆ καὶ ὁ κ. Κωνστ. Φυτοάκης ἐκ μέρους τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου, καταθέσας καὶ στέφανον.

ΑΛΕΞ. ΤΑΥΟΥΤΣΟΓΛΟΥ ΚΩΝΣΤ. ΦΥΤΡΑΚΗΣ

Στυλιανὴ Τασσόγλου

Πλήρης ἡμερῶν ἀπέθανε στὴν 28 Νοεμβρίου στὴν Χαλκίδα καὶ ἐκηδεύθη σεμνοπρεπῶστα με συμμετοχὴν πολλῶν συμπατριῶτῶν καὶ Χαλκιδέων, ἡ σεβαστὴ δεσποινὴ Στυλιανὴ Τασσόγλου, ἀπὸ τὰ Παλάτια τοῦ Μαμαρά.

Ἐκπροσωπευτικὸς τύπος τῆς παλαιῆς ὀραίας νησιωτικῆς μας ζωῆς, ἡ ἐκλεπτὴ γεννητοῦσα, φιλόδοξος καὶ σιγᾶν-θραπος, σεμνὴ καὶ ἐθνεγενεῖα, ἔχαιρε τῆς ἐκτιμῆσεως καὶ ἀγάπης ὅλων τῶν συγγενῶν, φίλων καὶ γνωστῶν τῆς. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ θάνατός της ἐλύπησε ὅλους τοὺς φίλους.

Διαβιβάζομεν τὰ θεμὰ μετὰ συλλυπητήρια στὰ τέκνα τῆς κ. Ἀγγελῶν Τασσόγλου καὶ κ. Βασιλικῆς Σπανοῦ, καθὼς καὶ στοὺς ἄλλους στενοὺς συγγενεῖς τῆς, ἐχόμασθε ὅπως ἡ μνήμη τῆς Στυλιανῆς Τασσόγλου εἶναι αἰώνια.

ΧΡΥΣ. Β. ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΗΣ

ΑΡΧΙΤΕΚΤΩΝ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ

Διπλωματοῦχος Ἐθνικοῦ Μετασβ. Πολυτεχνείου
Ὁδὸς Νίκης 9 - Καλαμακί (Π. Φαλήρου). Τηλ. 33.012

ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ
(Μελέτη - Ἐπιβλέψεις - Ἐκτέλεισις)

Ν. Γ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
Φρ. Ρουζβέλτ 41 Μέγ. Ἡλ. Σταθμοῦ
Τηλ. 20.988-26.816 Τηλέφ. 41.438

ΑΣΦΑΛΕΙΑ

ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ - ΣΚΑΦΩΝ - ΠΟΛΕΜΟΥ
ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ ΠΛΗΡΩΜΑΤΩΝ ΠΛΟΙΩΝ

"Η ΠΡΟΠΟΝΤΙΣ"

ΑΣΦΑΛΕΙΑ: ΠΥΡΟΣ - ΘΑΛΑΣΣΗΣ
ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ
Ἔδρα: Ἀθῆναι, Φρ. Ρουζβέλτ 41 • Τηλ. 20-088

ΔΙΑΚ-ΦΙΛΜ

Εργοστάσιον Παιχνιδίων

Α.ΦΡΑΓΚΟΝ

Ἰαδριανοῦ 65

ΜΑΡΙΑΣ & ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1901 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛΕΦ. 24-625

Σὰς συνιστῶμεν ὅπως πρὸς τὸ συμφέρον σας ἐπισκεφθῆτε καὶ ἐφέτος τὴν Ἀποθήκην μας ἢ ὅποια θὰ σὰς παρουσιάσῃ μεγάλην ποικιλίαν Εὐρωπαϊκῶν καὶ Ἑγχωρίων παιγνιδίων εἰς τιμὰς ἀσυγκρίτως εὐθυνας. Ἐπίσης θὰ εὕρετε πλοῦσιαν συλλογὴν Κουκλῶν εἰς τιμὰς ἀσυναγωνίστους

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗ

ΚΑΒΕΜΑΡΜΑΡΙΝΟΣ

Ἐχει καθῆκον καὶ πατριωτικὴν ὑποχρέωσιν ὅχι μόνον νὰ γίνῃ συνδρομητῆς τῶν «Μαρμαρινῶν Νέων» ἀλλὰ καὶ διαπρῶσιος κήρυξ γιὰ τὴν εὐρύτερη διάδοσιν τῶν «Μαρμαρινῶν Νέων» εἶναι ἡ μοναδική, στὸν κόσμον, Μαριμαρινὴ ἐφημερίδα, πού βγήκε με σκοπὸν νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰ συμφέροντα τῶν ΜΑΡΜΑΡΙΝΩΝ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΙΟΡΤΕΣ

Οὔζο - Κονιάκ - Λικέρ Βερμούτ - Μαυροδάφνη ΚΡΑΣΙΑ
Γλυκὰ καὶ ρετινιάτα

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Χαλκοκονδύλη Ἀριθ. 46
ΑΘΗΝΑΙ - Τηλέφ. 53.711

ΜΑΡΜΑΡΙΝΑ ΝΕΑ

Τα «Μαρμαρινά Νέα» είναι ο συνδυετικός κρίκος των άπανταχού Μαρμαρινών. Ένισχύσατέ τα έγγραφόμενοι συνδρομηταί των.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ... ΠΡΩΤΟΥΓΕΝΝΑ...

Χριστούγεννα... Πρωτούγεννα...

Οι καμπάνες χαρμόσυνα θα κτυπήσουν και πάλι έφέτος, για να μάς φέρουν τη μεγάλη είδηση της γεννήσεως του Θεού της αγάπης και της συγγνώμης...

Μέσα σ'ης αύγης το θαμπό πέπλο θα πάρουμε το γνώριμο δρόμο πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωριού μας καὶ θάρθουμε ν' ανάψουμε τὸ εὐλαβικό μας κεράκι στήν Παναγία... Ἐορταστικά στρωμένο τὸ Χριστουγεννιάτικο τραπέζι θὰ μάς περιμένῃ σὸ γυρισμό μας σὸ σπίτι. Στὸ τζάκι θὰ λαμποκοπά ἡ φωτιά καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα θὰ μοσχοβολᾷ ἀπὸ λιβάνι... Χριστὸς γεννᾶται σήμερον.

Χριστούγεννα... Πρωτούγεννα...

Οἱ ξενητευμένοι θὰ θυμηθοῦν τὴν Πατρίδα τίς μέρες αὐτές. Θὰ τὴ θυμηθοῦν μὲ μεγαλύτερη νοσταλγία ἀπὸ ἄλλες μέρες. Αὐτὴ τὴ νοσταλγία τὴν ἔχει ζωγραφίσει ὁ Παπαδιαμάντης στὰ ἀλησμόνητα ἐκείνα διηγήματά του. Παρουσιάζει πάντα τὸν ξενητευμένο πού γυρίζει σὸ νησί του τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς: ἕνα πατρικὸ σπίτι πού τὸ ἔχει ἐρειπώσει ὁ χρόνος, μιὰ μακρινὴ συγκένωσα πού ἀναλαμβάνει νὰ πληροφορήσῃ τὸν ἐπιστρέφοντα Ὁδυσσεά γιὰ τὰ γεγονότα πού συνέβησαν κατὰ τὸ μακρυνὸ ταξίδι. Καὶ ὁ Παπαδιαμάντης καταλήγει πάντα σταλαζόντας στὴν ψυχὴ τοῦ ἀναγνώστου τοῦ λίγο ἀπὸ τὸ βάλσαμο τῆς νοσταλγίας ἐκείνης πού δὲ σβύνει ποτέ στὴν ψυχὴ τοῦ Ἑλλήνου μετανάστου. Καὶ πρόγματι, τὰ ἴδια παλιά αὐτά συναίσθηματα πλημμυρίζουν τίς ψυχές τῶν ξενητευμένων μας τίς μέρες αὐτές, παντοῦ δῖου βρίσκονται. Ἡ ἐφημεριδοῦλα αὐτὴ, πού κυκλοφορεῖ σ' ὄλον τὸν κόσμον δῖου ὑπάρχουν πατριώτες μας, μπορεῖ νὰ γίνῃ ταπεινὸς κήρυκας τῶν αἰσθημάτων αὐτῶν. Θὰ θυμηθοῦν οἱ μετανάστες μας τὸ χωριὸ τους, τὴν ἐκκλησία μὲ τὸ καμπαναριὸ πού τοὺς καλοῦσε κάποτε σάν ἦταν παιδιὰ στὴν Χριστουγεννιάτικη λειτουργία, τὸ σχολεῖο πού στὴν αὐλὴ τοῦ σώζεται ἀκόμη τὸ γέρικο δένδρο, κάτω ἀπὸ τὴ σκιά τοῦ ὁποίου ἔπαιζαν καὶ τραγουδοῦσαν... Ὅλα αὐτὰ τὰ αἰσθήματα θὰ γίνουν ἕνας νοερός ἀσπασμὸς πρὸς τὴν πατρικὴ γῆ. Θὰ φθάσουν ἐκεῖ κάτω σὰ χαιρετισμὸς τῶν ἀνθρώπων πού μολονότι ζοῦν μακριὰ ἀπὸ τὴν Πατρίδα, ποτὲ δὲν τὴν ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν ψυχὴ τους...

Χριστούγεννα... Πρωτούγεννα...

Μέρες τοῦ παιδιοῦ. Τὰ χαρούμενα πρόσωπα καὶ οἱ γελαστές φωνές, εἶναι αὐτὰ πού δίνουν τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς γιορτῆς. Θὰ γυρίσουν στὰ σπίτια «νὰ μάς τὰ ποῦνε»... Θὰ μάς φέρουν ἀπὸ τὸ δικό τους κόσμο—τὸν κόσμο τῆς

Καλὰ Χριστούγεννα

ΑΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΗΣ ΕΡΧΕΤΑΙ...

* Ἔτσι θὰ τραγουδήσουν πάλι τὰ παιδάκια στοὺς δρόμους, στὰ μαγαζιά καὶ στὰ σπίτια, γιὰ νὰ μάς πληροφορήσουν, ὅτι ἀπὸ τὸ μακρινὴν Καισάρεια θὰ φθάσῃ κι' ἐφέτος ὁ Ἅγιος Βασίλης, βασιτάντας «πέννα καὶ χαρτί, χαρτί καὶ καλαμάρι».

* Καὶ μαζί μὲ τὰ δῶρα πού θὰ πάρουμε, θὰ ἐορτάσουμε τὴν ἐπέτειο τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου τοῦ ἁγίου Βασιλείου, πού ἦταν ἡ πρώτη Ἰανουαρίου τοῦ 379 μ. Χ. Εἶχε κλείσῃ τὰ πηνήντα ὁ Ἅγιος Βασίλειος ὅταν ἀπέθανε ἔπειτα ἀπὸ χριστιανικὴ δρασθηριότητα πού ἀνέπτυξε, γιὰ τὴν ὁποίαν ἡ θρησκεία μας δικαίως τὸν κατέταξε μὲ τοὺς ἁγίους.

* Καταγόμενος ἀπὸ πλουσίους γονεῖς, ἐδιδάχθη τὸν χριστιανισμὸ μέσα στὴν οἰκογένειά του. ἔλαβε τὰ πρῶτα μαθήματα ρητορικῆς ἀπὸ τὸν πατέρα του, δάσκαλο τῆς ρητορικῆς καὶ αὐτόν, σπούδασε ἀργότερα στὴ σχολὴ τοῦ Λιβάνου, ὅπου μελέτησε τοὺς ἀρχαίους φιλοσόφους καὶ ποιητὰς, ἔμαθε ἀστρονομία, γεωμετρία καὶ ἰατρικὴ.

* Συνεδέθη στὰς Ἀθήνας, πού ἐπεσκέφθη, μὲ τὸν Γρηγόριο Ναζιανζηνὸν κι' ὅταν ἐπέστρεψε στὴν Καισάρεια, ἄρχισε νὰ διηγορῆ. Τὸ φιλοσοφικὸ του ὅμως πνεῦμα δὲν τὸν ἔφηνε νὰ ἐφαρμόσῃ σοφιστεῖες καὶ νὰ συνηγορῆ γιὰ τὸ ψεῦδος. Γι' αὐτὸ παράτησε τὴ δικανικὴ.

* Ἐπισκέπτεται τοὺς Ἀγίους Τόπους, τὴ Σίριαν καὶ τὴν Αἴγυπτο. Εἶναι ἡ ἐποχὴ πού ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος καταγγέλλει καὶ πολεμᾷ τὴν αἵρεσι τοῦ Ἀρείου—πού ἀρνείται τὴν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ.— Ἀνθρώποι πλούσιοι, ἄντρες καὶ γυναῖκες, ἀπαρνοῦνται τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ, μοιράζου τὰ ὑπάρχοντά τους κι' ἐγκαθίστανται σὲ ἀπομεινωμένους σκῆτες, κ' ἀφοσιωθοῦνε στὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ.

* Σαναυρίζε στὴν Καισάρεια ὁ ἅγιος Βασίλειος καὶ τότε μοιράζει τὸ μερίδιο ἀπ' τὴν πατρικὴ περιουσία του κι' ἀκολουθεῖ τὸ παράδειγμα τῶν σεβαστῶν ἀνθρώπων τῆς Αἰγύπτου: ἐγκαθίσταται μαζί μὲ τίς ἀδελφές του σ' ἕνα μαγευτικὸ τοπεῖο τοῦ Πόντου, ὅπου καλλιεργεῖ τὸ πνεῦμα καὶ σκληραγωγεῖ τὸ σῶμα του.

* Ἐκεῖ τὸν ἐπισκέφθηκε καὶ ὁ φίλος του Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός: μένει ἐκεῖ ὡς τὰ τριάντα—τρία χρόνια του, ὅποτε ἐσαναυρίζε στὴν Καισάρεια νὰ περιβληθῇ τὸ ἱερατικὸν σχῆμα.

* Πρεσβύτερος στὴν ἀρχὴ, ἐπίσκοπος κατόπιν, δὲν φοβᾶται οὔτε τὸν θάνατο μὲ τὸν ὅποιον τὸν ἀπειλεῖ ὁ αὐτοκράτωρ Οὐάλης.

—Τί κι' ἂν μὲ θανατώσῃ! τοῦ λέγει. Σ' αὐτὸν τὸν κόσμο εἶμαι περαστικός κι' ὁ βίαιος θάνατός μου θὰ μὲ στείλῃ μιὰ ὥρα ἀρχίτερα στὸ

Εὐτυχισμένος ὁ καινούργιος χρόνος 1951

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΚΑΛΑΝΤΑ ΚΑΙ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Οἱ παιδικὸι ὄμιλοι πού περιέρχονται—Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιά καὶ Φῶτα—τὰ σπίτια καὶ τὰ μαγαζιά γιὰ νὰ τραγουδήσουν τὰ κάλαντα, δὲν ἔχουν νὰ ποῦν παρὰ τοὺς συνήθεις δεκαπεντασύλλαβους ἀνωνόμων λογίων, μὲ ἄδροσες εἰκόνες καὶ ἐνοχλητικὲς δοκίμες. Στίχους πού δὲν ἐμπνέουν οὔτε τοὺς ἴδιους τοὺς τραγουδιστὰς. Λένε δυὸ λόγια ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ βιάζονται νὰ φθάσουν στὸ τέλος, πού εἶναι μιὰ ἑμμετρὴ αἴτη-

σις φιλοδωρήματος. Ἡ διαφορὰ μὲ τ' ἀντίστοιχα τραγοῦδια τῶν χωριῶν εἶναι πελωρία. Δὲν λείπουν βέβαια κι' ἐκεῖ τὰ καθιερωμένα κάλαντα πού τηροῦνται ἀπὸ γενιὰ σὲ γενιὰ ἀδιάφθορα γιὰ λόγους κυρίως θρησκευτικῆς προσηλώσεως. Μαζὶ ὅμως μὲ τὰ κάλαντα τραγουδοῦνται ἕνα πλήθος συμπληρωματικῶν εὐχῶν πού ξεφεύγουν πλέον ἀπὸ τὸν τόνο τῆς πεποιημένης συκινήσεως καὶ τῆς διηγηματικῆς μονοτονίας καὶ ἀναβλύζουν μὲ ὄλη

τὴ λαγαρότητα καὶ τὴ μουσικὴ ἄρμονία τοῦ δημοτικοῦ στιχοῦ εὐδρόσα, τρυφερὰ καὶ λυρικώτατα. Ἡ ὑπαίθρια Ἑλλάδα ἀρπάζει κι' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία ἐνὸς εορταστικοῦ ἔθιμου, γιὰ νὰ προσφέρῃ πάλι τὸν ἐσωτερικὸ πλοῦτο καὶ τὴν ποιητικὴ τῆς εὐγένεια σὲ τραγοῦδια, πού ὅσο κι' ἂν συμπληρῶνουν τὰ κάλαντα, ἔχουν μιὰ δικὴ τους λυρικὴ αὐτοτέλεια:

Κυρὰ τὴ θυγατέρα σου, κυρὰ τὴν ἀκριβὴ σου τὴν ελουζες, τὴν χτένιζες, στὰ [σύννερα τὴν κρῦβεις-

Κι' ἐσπάραζαν τὰ σύννερα κι' [ἐφάνηκεν ἡ κόρη. Φανῆξαν τὰ ξανθὰ μαλλιά. [τάχοντικά πλεξοῦδια. Παπᾶς τὴν εἶδε κι' ἐφρίξε, [ἰδιάκος κι' ἐδαιμονίστη, τὴν εἶδε κι' ὁ πρᾶμματευτῆς, [πέφτει, λιγοθυμάει. Σταμνὶ νερὸ τοῦ οἴζιναν, σταμνὶ νερὸ τοῦ οἴζινον. —Σῆμο καλὲ πρᾶμματευτῆ [γαμπρὸ γιὰ νὰ σὲ κάμω.

Πρόκειται γιὰ ἕνα ἀριστοῦργημα ποιητικῆς ἐξάρσεως τῆς ὁμορφιάς, πού ἂν ἔχη τὴ γενικὴ του ἀξία ὡς ποίημα, ἀποκτὰ ὅμως καὶ ἰδιαίτερη σημασία, ὅταν τραγουδιέται. Ὑστερα ἀπὸ τὰ κάλαντα, εἰδικῶς γιὰ τὴν κόρη τοῦ σπιτιοῦ.

Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ τραγοῦδια τοῦ εἴδους αὐτοῦ ἔχουν γίνεῖ εἰδικῶς γιὰ παρόμοιες περιστάσεις. Εἶναι εὐχές καὶ παινέματα πού ἀναφέρονται στὸν νοικοκύρη, τὴν νοικοκυρὰ, τὴν κόρη, τὸν γιοῦ, τὸ μικρὸ, τοὺς ξενητεμένους τοῦ σπιτιοῦ. Γιὰ ὄλους αὐτοὺς καὶ γιὰ τὴν ἰδιαίτερη περίπτωση καθενὸς ὑπάρχει πάντα τὸ ἀνάλογο κλείσιμο.

* Ἀφέντη μου στὰ σπίτια σου [χρυσὴ καντήλα φέγγει, φέγγει τοὺς ἔνοους νὰ δειπνοῦν [τοὺς ἔνοους νὰ πλαιγιάζουν, φέγγει καὶ τὴν καλοῦδα σου [νὰ στρώῃ νὰ κοιμάσαι... Γιὰ τὴν κυρὰ τοῦ σπιτιοῦ Κυρὰ [κλήσια δὲ νὰ γενῆς μὲ [δεκοχτὸ καμπάνες, καθε καμπάνα καὶ κερί καὶ [καθε τρεῖς τὸ δῶμα,

'Ατρακηνὰ Κάλαντα

Στοῦγεννα Πρωτούγεννα πρώτη χαρὰ τοῦ κόσμου
ξηγαῖτε διῆτε μάθετε πὸν ὁ Χριστὸς γεννιέται
γεννιέται κι' ἀναθρέφεται σὸ μέλι καὶ σὸ γάλα.
Τὸ μέλι τῶν οἱ ὄχοιτες καὶ τὸ κερί στὸν Ἅγιο
Κερά μ' τὴ θυγατέρα σου γραμματικὸς τὴ θέλει
— Ἄν εἶναι καὶ γραμματικὸς πολλὰ προνοιά [γυρεῖ
Γυρεῖ σπῖτια δίπατα κι' αὐλὲς μαρμαρωμένες
Γυρεῖ καὶ τὸ Γαλατᾶ καὶ τὴ μισὴ τὴν Πόλι
Νὰ κοσμινίζον τὰ φλουριά, νὰ δερμονίζον τ'
[ἄσπρα
Κι' ἀπὸ τὰ δερμονίσματα δὸς μας καὶ μᾶς [καμπόσα
Δὲν μᾶς ἐδίνεις τὰ 'νατό, δὸς μας τὰ πεντακόσια.

(* Ἀπὸ τὸ ἀνεκδοτὸ βιβλίον «ΚΥΖΙΚΟΣ—ΑΡΤΑΚΗ» τοῦ ἱατροῦ κ. Ἰ. Μ. Μακρῆ)

Η. Κ.

(ΣΥΝΕΧΙΑ στὴν 7ῃ σελ.)

ΣΥΝΕΧΕΙΑ στὴν 4ῃ σελ.

Χριστουγεννιάτικος Όρθρος

ΜΑΡΜΑΡΙΝΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Η ΔΙΑΛΕΧΤΙΤΣΑ

Γραμμένο από τον αξέχαστο δάσκαλο του Μαρμαρά ΣΠΥΡΟ ΝΕΣΤΟΡΙΔΗ

Ποιός απ' τους Μαρμαρινούς δεν θυμάται τη γνωστή σ' όλους Διαλεχτίτσα, τη μάνα του Μπουνοῦ, με την κρεμασμένη ως τη γη βράκα της, που ἡ μόνη της δουλειά ἦτανε νά χώνη τή μύτη της σ' ὄλες τίς βρωμοδουλιές, ν' ανακατώνεται σ' ὄλα τὰ συνοικέσια, νά κουτσομπολεῖ σ' ὄλα τὰ ἀρχοντοσπίτια, νά ξεφυτρώνει αὐτόκλητη σέ κάθε γάμο, βάφτιση καί οικογενειακή συγκέντρωση χωρίς νά τοῦλάχισ κανεῖς νά τήν ξεκουνήσῃ απ' τή θέση της ἢ νά τήν κάμη τήν παραμικρή παρατήρηση, γιατί τότε ἄλλοιμονό του ἂν ἔμπαινε στό στόμα της ἄκουε τὰ καλά δικά του. «Ὅλες οἱ γυναῖκες καί τὰ κορίτσια τήν κολάκευαν καί τήν ἔχαν περί πολλοῦ, γιά νά πηγαίνῃ νά τίς παινεύῃ κι' ἔτσι ἡ Διαλεχτίτσα καλοπερνοῦσε πάντοτε μέ τὸ χιουμοριστικό αὐτὸ ἐπάγγελμά της. Μιά μέρα πῆγε ἀπρόσκλητη καί σ' ἕνα Τούρκικο γάμο πού ἦτανε καλεσμένη καί πολλές χριστιανικές οικογένειες καί κάθησε στό μεντέρι καί δέν εἶχε σκοπὸ νά τὸ κουνήσῃ απ' τή θέση της, γιατί ἐμάζεψε ὕλη γιά νά 'βγῇ νά πᾶγ' ἄλλοῦ νά κουτσομπολέψῃ. Τότε ἡ χανούμισσα, ἡ μάνα της νόφης, βλέποντας ὅτι ἡ

Διαλεχτίτσα δέν ἐκυνούσε νά φύγῃ γιά νά καθήσουν οἱ νεοερχόμενες, τήν πλησίασε καί τῆς εἶπε μέ τρόπο Τουρκεσικίσι: «'Αἴντε, μωρ' Διαλεχτίτσα, κέρ νέ μπακίρουν κάτω' κι σῆ νιαχά κιελλορ;»
 («'Αἴντε, μωρ' Διαλεχτίτσα, φύγε πιά' δέ βλέπεις πόσες ἀκόμα ἐρχονται;»)
 Ἡ Διαλεχτίτσα ἀτάραχη ἀπαντᾷ: «Κάτσε, κάτσε, παιδάκι μ' ἄμ ἔχω καί δουλειά», καί δέν ἐννοοῦσε νά τὸ κουνήσῃ, παρά ὅταν εἶδε ὅτι οἱ ἄλλες ἔφυγαν, τότε σηκώθηκε κι' αὐτῇ γεμάτη ἀπὸ ἀφθονο ὕλικό, νά πᾶγῃ νά κουτσομπολέψῃ μέ τῇ μιά καί μέ τὴν ἄλλη.
 Μιά ἄλλη μέρα πῆγε στό ἐμπορικό τοῦ Ἐβραίου Γιουσούφ Νισίμ Κάλβο καί λέγει στόν Νισίμ: «Σινιόρ Νισίμ, δόσ' μου δέκα παραδιοῦ βελόνια στοῦ βροῦτῆ τὰ μάτια». Ὁ Νισίμ, πού εἶχε ὡς πρόγραμμα του πάντοτε νά μὴ χαλά κανενός καρδιά γιά νά κάμῃ τὴ δουλειά του, τῆς λέγει: «Ντροπή, μωρ' Διαλεχτίτσα, νά λές τέτοια λόγια». Μπᾶ, φτοῦ πού νά σκάσ' ὁ βροῦτῆς, θάρρεψα πού ἤμουνα στό μαγαζὶ τοῦ Θανάσ' τοῦ Γιάγκου», ἀπάντησε ἐκείνη, κι' ἀφοῦ πῆρε τὰ βελόνια στοῦ βροῦτῆ τὰ μάτια», ἔφυγε.

ΑΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΗΣ ΕΡΧΕΤΑΙ..

ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ἀπὸ τὴν 3η σελίδα

Θεὸ πού πιστεύω....
 Κι' ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ ἀποφασίζει νά ὑπογράψῃ τὸ διάταγμα τῆς ἐξορίας τοῦ Μ. Βασιλείου, σπάζει ἡ πέννα του, δύο καί τρεῖς φορές καί τρομοκρατεῖται ὁ Οὐάλης σκίζει τὸν πάπυρο καί τὸν ἀφίνει ἐλεύθερο, Τώρα—ἔξω ἀπ' τὴν Καισάρεια—μαζεύει γιὰ τρούς, νοσοκόμους, τεχνίτες καί γίνεται ὁλόκληρος συνοικισμὸς μέ

νοσοκομεία καί πτωχοκομεία.
 Τῇ χριστιανικῇ του ἐπίδρασι δέχεται ἡ Μικρὰ Ἀσία καί ἡ Ὀρθοδοξία ἐξαπλώνεται χάρις στοῦ Μεγάλου Βασιλείου τὴν ἐποχὴ πού ὁ ἀρειανισμὸς κατακτοῦσε παντοῦ ἔδαφος.
 Πεθαίνοντας ἔχει ἀφίσει στό μάτια αὐτόν κόσμο γιά κληρονομία τῆ διδασκαλία του καί ἡ Ἐκκλησία ἱεροπρεπῶς ἀναγνωρίζει ὅτι:
 Εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος του

δι' οὐ θεοπρεπῶς ἐδοχοκομεία. [μάτισε, τὴν φύσιν τῶν ὀντων ἐκείνου, τράντισε, καί τῶν ἀνθρώπων τὰ ἦθη κατεκόσμησε...
 Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

ΤΑ ΜΑΡΜΑΡΙΝΑ ΝΕΑ,
 εὐχονται στοὺς συνεργάτας των, ἀνταποκριτῶν των, ἀναγνώστας των καί ὄλους τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ἐθνομονοῦς συμπατριώτας, ὅπως τὸ 1951 τοὺς δώσῃ τὴν ποθούμενη χαρὰ καί εὐτυχία

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΑΝΟΙΓΜΑ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΣΤΗ ΘΡΑΚΗ

Ἱστορικὸ Χριστουγεννιάτικὸ διήγημα τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας

Κ. ΠΟΥΛΟΥΔΟΥ ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

Εἶναι πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε πού οἱ ἐκκλησίαι μας στὴ Θράκη καί παντοῦ τῆς δούλης Ἑλλάδας ἔκλεισαν. Ποῶν καιρὸν δὲ λειτούργησαν κι' οἱ Χριστιανοὶ οὐτὲ βαφτίζονταν, οὐτὲ κηδεύονταν μέ παπᾶ καί ψάλτη. Κρυφὰ μονάχα οἱ παπάδες, πηγαίνοντας ἀπὸ σπῖτι πὲ σπῖτι, ἔκαναν ἀπὸ καμμιὰ ἱεροπραξία γιά νά ἱκανοποιήσουν τὸν πόθο τῶν χριστιανῶν καί νά βγαλοῦν οἱ φτωχοὶ κανένα γροσί γιά νά θρέψουν τὰ παιδιὰ τους. Ὅμως ἐπίσημα τίποτα δὲ γίνονταν μέσα σ' ἐκκλησίαι, οὐτὲ ἀνοίξαν σ' ὄλο τὸ διάστημα οἱ πόρτες τους νά μπῶν Χριστιανοί. Ἔτσι ἔφτασαν καί τὰ Χριστουγεννιά τῇ χρονίᾳ κείνῃ δίχως λειτουργία, δίχως ψαλλομῆτα, δίχως τὴν χάρι τῆς γιορτῆς. Ὅλα βουβά, πού τὰ βούβαινε πλιότερο τὸ βαρὺ χιόνι, πού εἶχε πέσει ἀπάνω τὶς μέρες κείνες.

Δὲ θὰ ξεχάσω ποτὲ ὡς πού νά μπῶ στὸν τάφο αὐτό τὸ ἀνοίγμα τῆς ἐκκλησιᾶς τῶν Ἁγιοσαράντα Μάρτυρων, ὕστερ' ἀπὸ τὸ κλείσιμό της, πού βάσταξε τὸσον καιρὸ, ἀνήμερα τῶν Χριστουγέννων. Δὲ θὰ μοῦ φύγῃ ἀπὸ τὸ θῆμμα τὸ χτύπημα τὸ πανηγυρικό τῆς καμπάνας, πού ἀπὸ τὸ ψηλὸ καμπαναριὸ θι ἀλάλησε πολλὴν ὥρα τὸ χαρμόσυνο ἀγγελμα τῆς νίκης τῆς Χριστιανοσύνης. Ἡμουνα μικρὸς, πρὸ ἀπὸ τὸ μικρὸς. Φοροῦσα κόμη μπροστέλλες καί τὰ κατσαρὰ μαλλιά στὸ κεφάλι μου ἦταν μερὲς μεθυσμένα σὰ στάχια καί τᾶξανθα κι' ἀφρίζαν ὅπως ἀφρίζει τὸ κύμα στό βράχο ἢ τὸ στάχυ μεστωμένο. Ἡμου παιδί ὀχτὸ χρονῶν, πού εἶδα νά φτάνῃ στὸν ἀλόγουρό μας τὸν καντηλανοῦτῆ τῆς ἐκκλησιᾶς, μεσημέρι Χριστουγέννα κι' ἀνοίγοντας τὴν ξωπορτᾶ μας νά χουγιαζῆν χαροῦμενος, ἔξαλλος: «Παπᾶ, εἰδέασαν νά χτυπήσουμε τὴν καμπάναν, ἀνοίξαν οἱ ἐκκλησίαι!»

Ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας μου, πού διάβασε ἐμπνώνοντας πολὺ πρῶτὸ σπῖτι τὸν ἄρθρο τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων, φωνάζοντας καί μερικές γειτόνισές μας, ἐξαπλωμένους τώρα μέ τὰ γυαλιὰ στὰ μάτια διαβάζε τὰ ἱερά του βιβλία μεσημέρι, ἔχοντας στό τζάκι ἀναμμένη φωτιά

καί φλόγα μεγάλῃ. Ἄναταράχτηκε στό κράξιμο τοῦ καντηλανάφτη. Μάζεψε τὰ γυαλιὰ του ἀπὸ τὰ μάτια, ἔκλεισε τὸ μεγάλο βιβλίο του βάζοντας φύλακα ἕνα κομμάτι χαρτί, πετάχτηκε ἀπὸ τὴ ζεστασιά του, ἔβαλε τίς κουντούρες του στα πόδια του, συμάζεψε τὰ χυτὰ σγοῦρὰ μαλλιά του, φόρεσε τὸ καλυμαῦκι του καί φορῶντας τὸν παπαδικὸ τζουμπέ του, βρέθηκε στὴν αὐλή.

— Τὴν μπρὲ τὲν; ρώτησε.

Ἡ αὐλὴ γεμάτῃ χιόνια. Τὰ δέντρα τῆς αὐλῆς σκυμμένα ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ χιονιοῦ καί τὰ ξύλα τῆς σόμπας στοιβαγμένα καί κουκουλωμένα ἀπ' τὸ πυκνὸ χιόνι, πού ἔπεσε ὀχτὸ νύχτα.

— Ἀνοίξαν οἱ ἐκκλησίαι! εἶπε ἡ μητέρα μου προφταίνοντας.

Τὴν ὥρα κείνῃ κουβέντιασε μέ τὴν παιδοῦλα μας τὴ Μαρτίκου, πού καλοστολισμένη χαίραταν τὰ ρουχικά της πού πρωτοφόρεσε χρονίारा μέρα.

— Ἀνοίξαν οἱ ἐκκλησίαι; ἔσαναρώτησε κι' ἄρχισε νά δρασκελίζῃ τὴ μακριὰ αὐλὴ μας τὴ χιονισμένη. Γροῦπ-γροῦπ ἀκούονταν τὸ βᾶδισμά του πάνω στό χιόνι, πού παρθενικὸ σκέπαζε τὰ πάντα.

Σάν εἶδα καί γὼ τὸν πατέρα μου νά βγαίνει στὴν ἐξώπορτα, ξεκίνησα πίσω του, μαθημένος πάντα νά μὴν τὸν ἀποχωρίζωμαι καί νά τὸν βαστώ ἀπὸ τὸ ράσο του.

Σὲ λίγο γυρίζοντας τὸ πηγάδι μας ἀνίχνιζε ζεστοὺς ἀτμούς δῶ ἀπὸ τὸ σπῖτι μας καί προσέχοντας μὴ γλιστρήσωμε στοὺς πάγους πού ἀπὸ μέρες εἶχαν στρωθῆ μέ τὰ νερά τοῦ πηγαδιοῦ, σύραμε βιαστικοί πρὸς τὴν ἐκκλησίαι μέ τίς πόρτες τώρα ἀνοιχτές καί διάπλατες καί τὸν κόσμο νά μαζεύεται ἀπὸ τὴ γειτονιά. Τὴν ὥρα κείνῃ πού μπαίναμε στόν ἀλόγουρο ἀκούσαμε καί τὴν καμπάναν τῆς μητροπόλεως ἀπὸ τὸν ἀντικρυνὸ μαχαλᾶ νά μᾶς στέλνῃ τοὺς ἤχους τῆς τοῦς χαρμόσυνους. Στὸ λεπτὸ ἄρχισε κι' ἡ καμπανοῦλα τῶν Ἁγιοσαράντα Μάρτυρων νά χτυπᾷ χαρμόσυνα καί γιορτερά. Τόσον καιρὸ εἶχαμε ν' ἀκούσομε ἤχο καμπάνας!... Τί εὐτυχία! Τί χαρὰ! Ἀπ' ὄλα τὰ σπῖτια ἄρχισαν νά τρέχουν ἄνθρωποι καλοντυμένοι, ἀφήνοντας τὴ θερμάστρα καί τὸ τζάκι νά καίῃ. Ἐτρεχαν μέ τὴν καρδιά χαρούμενη κι' εὐτυχισμένη γιὰ τὸ Γένος νικῶσε τὴ βία καί τὸ δικαίον νικῶσε τὴν ἀνομία. Εἶχαν ἀπὸ καιρὸ κλείσει οἱ ἐκκλησίαις μέ τὴν προσταγὴ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησιᾶς, πού πάλευε νά σώσῃ τὰ προνόμια μας μέ τὸν Πατριάρχῃ Διονύσιο. Καί δέν ἀνοίγαν ὡς ὅτου ὁ Πατριάρχῃ πᾶψῃ νά βιάζῃ τὰ προνόμια τῆς ἐκκλησιᾶς καί τοῦ Γένους.

Λαχταρισμένος ὁ λαὸς εἶχε πλημμυρίσει τὸν μακρὸ πλακοστρωμένο αὐ-

λόγουρο τῆς ἐκκλησιᾶς, γυρεύοντας νά μᾶθῃ τὴ νίκη καί ν' ἀκούσῃ τὴν ἀκολουθία τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ πατέρας μου, τυλιγμένος στό σάλι του καί φορῶντας τὴ σαμουρόγουνά του, ἄκουε τὰ ρωτήματα καί τὰ ἀπαντήματα ἔδινε ἀπαντήσεις. Ἐγὼ πάντα τὸν κρατοῦσα ἀπὸ τὸ ράσο του μέ τὴ μύτη κόκκινη ἀπὸ τὸ κρῦο κί με τὰ πόδια μου μέσα στὰ χιόνια μέ τὰ κατίρια τὰ χριστουγεννιάτικα τὰ καινούργιοφωρεμένα.

— Παπᾶ, νά διαβάσῃς τὸν ἔοπερινό, εἶπε ὁ κεραιμιδάρης ὁ Γιαννάκος, σεβδσμιος γέροντας μέ τὰ μακριὰ μαλλιά καί τᾶσπρα γένεια κι' ἀρχοντικός.

Ἡ καμπάννα χτυποῦσε ἀδιάκοπα γιορτερά καί χορταστικά σὲ πείσμα τῆς ἐξουσίας. Ὁ κόσμος πλῆθαινε λίγο σὲ λίγο κι' ὁ γυναικόκοσμος ἀρχισε νά ἔρχεται πατώντας χιόνια καί νά πλημμυρίζῃ τὸν ἀλόγουρο τῆς ἐκκλησιᾶς, χιονοστιβαγμένο, μέ τῆς κληματριάς τᾶκοπα κλαδιὰ χιονισμένα σάν ἔωτικά χέρια κάποιου θηριοῦ, ἀπλωμένα, χέρια ἀρπαχτικά.

Καί ὁ πατέρας μου, παίρνοντας τὸ μεγάλο—σάν κάστρου—κλειδί τῆς ἐκκλησιᾶς, γύρισε δύο φορές βαρεῖα καί ἀνοίξε τὴ βαρεῖα θύρα. «Καί εἰσελεῦσομαι εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ Ὁμοῦ» εἶπε, κάνοντας τὸ σταυρὸ του καί μῆτῃς

πρῶτος μέσα. Τὴν ἴδια στιγμή ὁ καντηλανάφτης ἀνοίξε τίς μεγαλόπορτες τοῦ νάρθηκα κι' ὁ κόσμος πλημμύρισε τὴν ἐκκλησίαι ἀνάβοντας κερὰ στό προσκυνητᾶρι, στίς εἰκόνες στὰ στασιδία. Ὁ Χριστὸς χαμογέλασε ἀπὸ τὴ θέσι του ἱλαρός, ἡ Παναγία μεῖδασε, οἱ Ἁγιοσαράντα—Μάρτυρες, παγωμένοι μέσ' ἀπὸ τὴ λίμνη τους, ὅπου τοὺς ἔρριξε ἡ μοῖρα τους, θάρρεις καί θερμάνθησαν κι' ἀρχισαν νά ψάλλουν: «ἀλ γεινὴ ἢ πῆξις, ἀλλὰ γλυκύς ὁ παρὰ δεισος». Ὅλα χαμογέλασαν μέσα στὴν ἐκκλησίαι μέ τᾶναμμα τοῦ πολυμέλαιου. Καί πρὶν ἀκόμα ὁ παπᾶς πατέρας μου μῆτῃ στό ἱερὸ καί ἀνοίξη τὴ βημόθυρα καί φορῶντας τὸ πετραχίλι του βάλῃ «εὐλογητό», ὁ λαὸς μονάχος ἀρχισε νά ψάλλῃ: «Ἡ γεννήσις σου Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν».

Ἦταν μιὰ ἔξαψι θάρρεις πυρετοῦ πού ἔπιανε τὸν κόσμο.

Δὲ θὰ μοῦ φύγῃ ἀπὸ τὴ θῆμη ποτὲ πού, μπαίνοντας πίσω ἀπὸ τὸν πατέρα μου στοῦ ἱεροῦ τὴν πόρτα, ὅπου ζωγραφισμένος ὁ ἀρχάγγελος μέ τὸ σπαθί—τὸ δεξιὸ χέρι καί στ' ἀριστερὸ τὴ ζυγαριὰ πού ζύγιζε τ' ἀμαρτήματα τῶν πεθαμένων, εἶδα τὸν πατέρα μου δακρυομένο ἀπὸ συγκίνησι νά φορᾷ τὸ πετραχίλι τοῦ, ν' ἀνοίγῃ τὴν Ὁραία Πύλη καί νά κἀν τὸ σταυρὸ τοῦ ΣΥΝΕΧΕΙΑ στὴν 5η σελ

Βηθλεέμ

*Μικρά, λευκά σπιτάκια πού ἡ Χάρι Του θάρρεις πὸς πῶ πολλὴ τάχει ὁμορφῆνει.
 Ὁ ἥλιος τὰ φωτίζει μέ καμᾶρι του, τὰ λούζει μέσ' τὸ ἀσῆμι μιὰ σελήνη....
 Τὴ νύχτα ὁ οὐρανὸς φωτοστολίζεται μέ φῶτα, στό σκοτάδι, μύρια—χιλία καί λάμπουν κι' οἱ ψυχές, πού ψιθυρίζεται μιὰ θεῖα προσευχὴ, σὲ τόσα χεῖλια!...*

*Γαλήνη κι' ὁμορφιά παντοῦ ξεπλώνεται κι' ὁ θρόνος μοναχὸς του ἀργοβῆνει, ὁ πόνος κάθε πίκρας βαλσαμώνεται, κι' ἀγάπης βασιλεύει καλωσύνη.
 Τοῦ τόπου τὴ γαλήνη ποιὸς ἀνήθηκε; Κι' ἂν πέρασαν, χιλιάδες, τόσα χρόνια ἐκεῖ πού ὁ Θεάνθρωπος γεννήθηκε ἀξίζει ἡ Καλωσύνη νά ναι αἰώνια!*

Τὰ δέντρα, τὰ ρυάνια, τὰ δρομάκια τῆς θάρρεις πὸς ἔχουν δεῖξει ἄλλη χάρι κι' ἐκεῖνα τὰ μικρά, λευκά σπιτάκια τῆς, τὸ χρώμα τῆς Ἀγάπης ἔχουν πάρει. Κι' εἰς ὄλα τόσο ὄραϊα, τόσο κόσμια στοῦ τόπου τὴν ἀπέραντη γαλήνη πού ἀκούς κάποια καμπάνα ὑπερκόσμια γλυκεῖα, τὴ μελωδία τῆς ν' ἀφίγη!...

*Καί λέει ἡ καμπάνα ἐκεῖνη: «Ἄνθρωποι, ἄνθρωποι,
 ἀφήστε κάθε μῖσος καί κακία καί κάθε περηφάνεια σας ἀπάνθρωπη
 ἔξωχάστε τὴ σκληρὴ τὴν ἀδικία....
 Ἐφύγατε ἀπ' τὸ δρόμο, πλέον ὄλοι σας καί πρὶν ὁ κόσμος πάλι νά θρηνησῇ
 ἄς γίγη Βηθλεέμ ἢ κάθε πόλι σας
 ἐτὸ Βρέφος τῆς Ἀγάπης νά γεννησῇ!...».*

*Τὸ Βρέφος τῆς Ἀγάπης!... Ὅλα σβόνουνε στὸν κόσμο, κι' ὄλα χάνονται καί πᾶνε καί μόνο οἱ καλωσύνης μας θὰ μέινουνε κι' αὐτοὶ πού τὸν πλησίον ἀγαπᾶνε.
 Τὰ Λόγια τῆς Ἀλήθειας, μὴν τὰ χάσετε κρατήστε τα στὸν κόρφο σας, λιγάκι κι' αὐτὸ θὰ γίγη, ὅταν δέν ξεχάσετε τῆς θεῖας Βηθλεέμ, τὸ χωριουδάκι!...*

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ταξειδι στον τόπο ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ

Ταξειδι στη Βηθλεέμ. Μή φαντασθήτε τίποτε από τη ρωμαντική ατμόσφαιρα της Βίβλου. Ένα αδοκίμητο, πον ασθμαίνει τον ανήφορο, επιβάτες που βαρυνγομοούν από την ταλαιπωρία και κάποτε φθάνομε. Είναι το συναίσθημα ότι βρισκόμαστε στον «ερόν τόπον»: Είναι το απλό τοπείο με την επιβλητική γραμμή του; Στεκόμαστε με συγκίνηση στον τόπο που είναι αρχή μιας Ορθοκείας...

Σήμερα ή Βηθλεέμ έχει ένα πληθυσμό από 11 χιλιάδες περίπου κατοίκους, που οι περισσότεροι είναι Χριστιανοί, που θεωρούν τους εαυτούς των σαν τους ευτυχεστέρους Χριστιανούς, γιατί στην πόλι τους γεννήθηκε ο Άρχηγός της Ορθοκείας. Στον τόπο του Σπηλαίου, οι Άγιοι Κωνσταντίνος και Ελένη, έκτισαν μια εκκλησία, που οι Κορινθιακοί στύλοι της θυμίζουν τόσο πολύ Ελλάδα. Γύρω

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΣΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΣΟΦΙΑΣ ΚΑΙ Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΩΝ ΔΩΡΩΝ

Η γιορτή της Πρωτοχρονιάς ήταν μια από τις λαμπρότερες την εποχή της δόξης και της ακμής του Βυζαντίου. Από μια περιγραφή του Κωνσταντίνου του Πορφυρογενήτου στο «Περὶ βασιλείου τάξεως» βλογο του, μαθαίνουμε τις λεπτομέρειες του έορτασμού που αρχίζει με τη νυκτερινή τελετή στην Άγία Σοφία και τελειώνει στο Παλάτιον, όπου ο Αυτοκράτωρ μοίραζε τα δώρα του προς τους αξιωματούχους και τους εκπροσώπους των ξένων ηγεμόνων.

Ήταν τόση ή γενναιοδωρία των Αυτοκρατόρων, ώστε πλήθη μεγιστανών και ξένων αντιπροσώπων συνεκέντρωνον την παραμονή της Πρωτοχρονιάς στην πρωτεύουσα από τις μακρινές επαρχίες κι' από τα γειτονικά Κράτη με μόνη την επιθυμία να έξασφαλισουν τα αυτοκρατορικά δώρα.

Η υπέρλαμπρη τελετή της Άγίας Σοφίας έδινε τό σύνθημα της εισόδου στον καινούργιο χρόνο. Πρωτοῦ έισορμήσουν τα πλήθη στο Ναό, κατε-

Του δημοσιογράφου κ. ΚΩΣΤΑ ΠΟΛΙΤΗ

λάμβαναν τό Αύλαϊον οι αὐλικοί και οι ευγενείς της πρωτεύουσας και των επαρχιών, με τις λαμπρότατες στολές τους και με τις πανοπλίες τους. Κατόπιν άνοιγαν οι μεγάλες πύλες του έσωνάρθρου, από τις οποίες ώδηγοῦντο στις θέσεις τους οι έπίσημοι. Άργότερα άνοιγαν και οι έννάε βασιλικές πύλες που ώδηγοῦσαν στα ένδότερα του Ναού. Η έίσοδος στα πλήθη έπετρέπετο μετά την τακτοποίηση των ευγενών και των αὐλικών στις θέσεις τους.

Νύχτα μεγαλείου, λαμπρότητας, αλλά και θρησκευτικής ανατάσεως ήταν ή νύχτα της Πρωτοχρονιάς. Βαρειά και μ'έναν υποβλητικό ρυθμό οι λαϊκές μάζες έμελνον εκκλησιαστικούς ύμνους ως τη στιγμή που θ' αρχίζει ή θεία λειτουργία. Τρεις χιλιάδες λυχνάκια άναβαν και κάτω από τό φώς τους άκτινοβολούσαν οι δλόχρυσες εικόνες τα υπέροχα ψηφιδωτά, οι πολύτιμοι λίθοι που κοσμούσαν τα Ά-

για Σκεῦη, οι χρυσές καντήλες τα μανουάλια, ή με χρυσό κι' άσημι διακοσμημένη Άγία Πύλη, ή έπί της Άγίας Τραπεζης «Θάλασσα» γεμάτη μαργαριτάρια και διαμάντια, ο χρυσός αυτοκρατορικός Θρόνος, ο Άμβων, όλα τα πολύτιμα άναθήματα των πιστών. Μόνον ο Ίουστινιανός—λέγει ο Θεοφάνης ο Κεραμεύς—είχε άφιέρωση τρισχίλια πολυκάνδηλα άργυρά έπιχρυσά, «πυκνοί δέ λαμπτήρες, προς έαυτούς, ως είπειν, άμιλλώμενοι, τον ναόν δαδαχοῦσι τη άκοιμητώ λυχνοκάτα, τισα ταίς ήμέραις τας νύκτας φωτίζοντες». Τό Ίερόν Βήμα περιείχε δτι πολυτιμώτατο μπόρουσε να προσφέρει ή χριστιανική άρχαίτης και ή τέχνη. Κατά τον Βυζαντινό χρονόγραφο, ο Ίουστινιανός φρόντισε να κατασκευασθού με άπάνταστη πολυτέλεια «...έξ άργύρου λαμπροτάτου στήθεα και κίονες εύμεγέθεις, άργυρά πάντα πεποικηκώς συν τας πυλώσιν αυτών, πάντα

άργυρά χρυσέμβατα». Χώρισε δέ τό Άδυτο από τό διαμέρισμα του χοροῦ «διά χρυσών ή έπιχρυσωμένων πλακών, διηρημένων διά δώδεκα χρυσών κίονων: έφ' ων αι εικόνες του Σωτήρος, της Θεοτόκου και Αγίων».

Ο Κερδηνός γράφει σχετικά: «...τότε ποιεί (ο Ίουστινιανός) και την Άγίαν Τράπεζαν, έργον άμύμητον. Από τε γάρ χρυσού και άργύρου και λίθου παντοίου και ξύλου και μετάλλου και ειδους άλλου, όσα τε γη φέρει και θάλασσα και πάς ο κόσμος, εκ πάντων συνάξας, τα μεν κρείττονα και τιμώτερα πλείονα, τα δε ελάττω ένδεέστερα, τα τηκτά τήξας, τα ξηρά έπέβαλε, και ούτως εις τύπον επιχέας, ανεπλήρωσεν αυτήν: όθεν και ποικίλη φαινομένη, θάμβος παρέχει τοις εις αυτήν άνένιζουσιν, επιγράφας γύρωθεν ταύτα: «Τά σα εκ των σών σοι προσφέρομεν οι δοῦλοι σου Χριστε, Ίουστινιανός και Θεοδώρα ά ευμενώς πρόσδεξε Υίε και Λόγε του Θεού...».

Μέσα λοιπόν σ' ένα διάκοσμο έκπάγλου λαμπρότητας και με την παρουσία εκατόν και πλέον χιλιάδων πιστών που πλημμύριζαν τό Ναό, τό Αύλαϊον και την γύρω περιοχή, αρχίζει ή θρησκευτική τελετή, από τη στιγμή που θα ένεφανίζετο μπροστά στο Θυσιαστήριο ο Πατριάρχης, με τη μεγάλη χρυσοποίκιλη στολή του. Δεξιά κι' άριστερά της Οραιάς Πύλης παρετάσσοντο εξακόσιοι πενήντα περίπου Άρχιερείς, Ιερείς και Διάκονοι, τα πολύχρωμα άμφια των οποίων έδιναν έναν ιδιαίτερο τόνο ζωηρότητα στη συγκέντρωσι. Οι ψαλμωδίες άνεμέλνοντο από χορούς που άπετελοῦντο από 26 ψάλτες, 160 δομestίκους και 300 καλλίφωνα παιδιά.

Την άρισμένη ώρα ο Αυτοκράτωρ ξεκινούσε από τα Άνάκτορα με τό τέθριππο άρμα του, παρακολουθούμενος από πλήθη μεγιστάνων, στρα

πό την εκκλησία αυτή γίνεται μεγάλος άγώνας. Τό 1 57 περιήλθε στην κατοχή των δικών μας, από τους οποίους την είχαν πάρει οι Λατίνοι. Άλλά όλη ή εκκλησία δεν έχει έναν κάτοχο, γιατί οι Άρμενιοι από τό 1810 κατέχουν τη βόρεια πλευρά της.

Με τη συγκίνηση που δημιουργεί ή μυστικοπάθεια της ατμόσφαιρας, συνεχίζομε την επίσκεψή μας. Άνθρωποι όλων των έθνικοτήτων μπαίνουν παντοῦ. Θεωροῦν καθήκον των, περαστικοί από την Παλαιστίνη, να έλθουν να επισκεφθούν τον τόπο που γεννήθηκε ο Χριστός. Στη νότια πλευρά της εκκλησίας υπάρχει ορθόδοξο Έλληνικό μοναστήρι. Δίνει μια ιδιαίτερη χαρά στον Έλληνα επισκέπτη να συναντά σε κάθε του βήμα έδώ και μια Έλληνική γωνιά.

Με δύο μαρμάρινες σκάλες, που βρίσκονται δεξιά και άριστερά του κενοταφίου, κατεβαίνουμε στο ιερό Σπήλαιο. Βαρειά ατμόσφαιρα που την κάνει ακόμη πιο επιβλητική ο γύρω μαρμαρισμένος από τό πέρασμα των αιώνων τοίχος, άμυδρο φώς από τα καντήλια και τις λαμπάδες των πιστών. Έδώ δεν έχει εισχωρήσει ή «βεβήλωσις» του ήλεκ

τρικού πολιτισμοῦ. Και τα καντήλια έδώ μέσα έχουν την ιστορία τους. Όλα όλα είναι 32 και από αυτά 4 άνήκουν στους Λατίνους, 6 στους δικούς μας και 5 στους Άρμενιούς. Ο τόπος της γεννήσεως του Χριστού είναι 2,5 μέτρα ύψος και 1,5 πλάτους, είναι μαρμαρινό, και στη μέση ένα άσημένιο άστρο με τη Λατινική επιγραφή «Ενθάδε εκ της Παρθένου Μαρίας έγεννήθη ο Ίησοῦς Χριστός».

Μέσα στο άμυδρο φώς των κηριών ακούεται μόνο ο ψίθυρος των ξεναγών, που παραθέτουν ήμερομηνίες και λεπτομέρειες για να συγκινήσουν με την πολυμάθεια τους τους πελάτες των. Και ελλίγο βγαίνουν από την θυρίδα του Σπηλαίου λογιής προσκυνηται με τα κεράκια άναμένα ακόμη στα χέρια τους. Τό ίδιο αυτοκίνητο μας παραλαμβάνει, ή ίδια μηχανή ασθμαίνει πάνω στον σκοτισμένο δρόμο και αφήνομε πίσω μας την πόλιν της Βηθλεέμ...

Γ. ΜΟΡΕΤΗΣ

ΠΑΛΙΕΣ ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

Όταν ήμουν μικρό παιδάκι, έδώ και σαράντα χρόνια, μ' άρεσε πολύ να χαζεύω, πηγαινόντας στον άπέραντο αὐλόγυρο του Γενή—Τζαμί της Πόλης. Είναι κτίριο επιβλητικό της Σταμποῦλ, άντικρυ στη μεγάλη γέφυρα του Πέραν.

Ο αὐλόγυρος αυτός του Τζαμιού έχει διαρρυθμισθή τώρα σε άραιο πάρκο. Μά, τα χρόνια που άνάφρα παραπάνω ήταν χώρος υπαίθριας άγορας, σωστή Βαβυλωνία.

Έκει συνωστίζονταν όλοι οι πιστοί ύπήκοοι του Παδισάχ, της πάλας ποτε Όθωμανικής Αυτοκρατορίας, όσοι ταξίδευαν στην Ιστορική

Σταμποῦλ: από την Ήπειρο και Άλβανία, Βοσνία και Έρζεγοβίνη, Μακεδονία, Θράκη και Άνατολική Ρώμυλία, Πόντο και Μικρά Άσία, Κουρδιστάν και Άρμενία, Συρία, Λίβανο και Παλαιστίνη, Αίγυπτο και Άραβία, Τριπολίτιδα και Βεγγάζη, με τις Ιδιόρρυθμες και γραφικές στολές, τα πελωρίων διαστάσεων σαρκία, τα φουσκωτά καφτάνια, τις μικροσκοπικές έμβάδες και τις χοντρές ζώνες, που έκρυβαν κάποτε και κανένα χατζάρι άργυροποίκιλτο. Έρχονταν εύλαβικοί προσκυνηται στη Σταμποῦλ κι ήταν άδύνατο από την πρώτη μέρα να μην επισκεφθούν

τόν αὐλόγυρο του Γενή—Τζαμί. Έκει πλανόδιοι μικρέμποροι διαλαλούσαν με φωνή στέντορα και στους πιο ύψηλους τόνους, τα υπαίθρια έμπορεύματά τους, τα όποια προφύλαγαν κάτω από τσαντήρια διάφορα άναψυκτικά, ποτά τερψιλαρύγγια, κεμπάπια ζεστά-ζεστά, πιλάφια, άχνιστά, μπουγάτσες ροδοκόκκινες, μουχαλεμιά άσπρα κι ό,τι άλλο πρόχειρο φαγώσιμο ύπήρχε, για να Ικανοποιήση τις γαστρονομικές απαιτήσεις και του πιο δύσκολου πελάτη. Παράλληλα με τους πουλητάδες, παπατζήδες πονηροί προσπαθούσαν να ΣΥΝΕΧΕΙΑ στην 6η σελ.

Μετά την άπόλυση της Χριστουγεννιάτικης λειτουργίας στην αξέχαστη Πατρίδα μας.

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΑΝΟΙΓΜΑ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΣΤΗ ΘΡΑΚΗ

(Συνέχεια από την 4 σελ.)

Τά δάκρυα του στάλαξαν σαν δάκρυα μαστίχας στα μάγουλά του και χάθηκαν μέσα στα ξανθά του γένεια. Τότε λύθηκα κι' εγώ σ' ένα κλάμα χαρούμενο και θλιβερό που δε ξέρω τι ήταν.

Σε λίγο γέμισε θυμίαμα ή έκκληση. Ο πατέρας μου βάζοντας εὐλογητό, βγήκε από την Ώραία Πύλη και κουτώντας τὸ ἀσημένιο θυμιατό του θύμιαζε ἀδιάκοπα τὸ λαό, πού κι' αὐτός με δάκρυα στα μάτια γιόρταζε τὴν ὥρα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐτυχίας με τ' ἀνοίγματα τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τὴ νίκη τοῦ Γένους, πού ὁ Πατριάρχης νικητῆς σκόρπισε με τηλεγραφήματα σ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς γῆς, ὅπου ἡ Χριστιανὸν σὺνη ἦταν ἀπλωμένη κι' ὁ Ἑλληνισμὸς κρατοῦσε.

Ἔτσι ψάλλθηκε ὁ Ἐσπερινὸς με τὰ Χριστουγεννιάτικα τροπάρια, με τὴν χαρὰ τοῦ λαοῦ καὶ τὴν εὐτυχία. Οἱ καμπάνες δὲν ἔπαψαν ὡς τὸ πέσιμο τοῦ ἡλίου νὰ χτυποῦν, τοῦ ἡλίου πού δὲν ἔλαμψε τὴ μέρα κείνη, μόνον πίσω ἀπὸ τὸ σκοτεινὸν οὐρανὸ, ἔτοιμον νὰ ξαναχιοῦνη, ἔδινε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Τὸ σπῆτι μας τὸ βράδυ κείνο ἦταν φωταγωγημένον με τὴ μεγάλη μας λάμπα στο καλὸ δωμάτιο τῶν μουσαφίρηδων. Ἐκεῖ οἱ ἐπίτροποι τῆς ἐκκλησιᾶς ἦσαν τὸ μαῦρο κρασί καὶ ψήνοντες μπιριζόλες χοιρινῆς καὶ λουκάνικα θευμασιὰ ἔφαγαν κι' εὐλόγησαν τὸν Παντοδύναμο.

Με τὸ πέσιμο τοῦ ἡλίου τότε τὰ παιδιά, παίρνοντας τὴν τάλμπούκα τους καὶ τὸ τριὰγκλι, σκορπίστηκαν σ' ὅλο τὸ μαχαλὰ νὰ ψάλουν τὰ κάλαντα, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ σπῆτι μας.

Χριστοῦγεννα, Χριστοῦγεννα πρώτη χαρὰ στὸν κόσμο, καὶ πῶς Χριστὸς γεννήθηκε κι' ὁ κόσμος δὲν τὸ νοῶσε κι' ὁ κόσμος ἦταν κόμπιλα καὶ βασίλει ἀνόσα. Καὶ πῶς πού γένετο ὁ Χριστὸς με δώδεκα κλωνάρια καὶ κει πού πάει κι' ἀκούμπησε χρυσὸ δέντρο τ' ἀζιώθη. Καὶ τὸ δέντρο ἦταν ὁ Χριστὸς καὶ τὰ κλωνάρια ἀγγέλοι

κι' αὐτὰ τὰ κλωνάρια οἱ δώδεκα Ἄποστόλοι. Κι' ἀπάνω στὴ φωλίτσα του περδία φωλιασμένα καὶ κάτω στὴ ριζίτσα του πηγάρια καὶ λειβάδια, καὶ κατεβαίνει ἡ περδία παίρνει καὶ ἀνεβάζει παίρνει γερὸ στα νυχία τῆς καὶ ὁδὸς στα φερά τῆς, δροσίζει τὸ Χριστὸ γέννα, παχνίζει τὸν ἀπέντη καὶ μετὰ τὸν ἐγεννίζουμε, πολλὴ χαρὰ στὸν κόσμο.

Τάλλο πρῶτὸ διαβάστηκε ἡ ἀκολουθία τῶν Χριστουγέννων. Ἡ λειτουργία βάσταζε πολὺ, γιατί ὅλα τὰ τροπάρια τάψαλαν ἡγεμονικά κι' ἀρχοντικά. Εἶπαν ὅλα τὰ τροπάρια τῆς ἀκολουθίας ὠραία καὶ ἔφαλε ὁλοσ ὁ λαὸς μαζί με τοὺς ψαλτάδες τὸ «Μυστήριον ξένον ὄρω καὶ παράδοξον, οὐρανὸν τὸ σπήλαιον, θρόνον χερουβικὸν τὴν Παρθένον, τὴν φῆττην χωρίον κτλ!».

Καὶ σὺν τελείωσιν ἡ λειτουργία καὶ ὁ πατέρας μου ξεφόρεσε τὸ ἱερά του ἀμφία καὶ μοίρασε ἀντίδωρο, μέτρηση καὶ τὰ τυχρὰ του στοτὸ δισκο μέσα καὶ γέμισε τὴν τσέπη του παίρνοντας τὸ ἱερό του ἐγκόλπιο στο χέρι, ἀνοίξε τὴν ὑστερὴν ἀσπρη σελίδα κι' ἔγραψε με τὸ μελάνι καὶ τὴν πέννα του πού πήρε ἀπὸ τὸ μεγάλο μπρούντζινο καλαμάρι του, πού κρατοῦσε στοτὸ περδύλι τοῦ ἱεροῦ πλάγι στὴν προσκαμιδιή, με τὰ γράμματά του κείνα πού ἔμοιαζαν σὺν ἱερογλυφικά τυλιγμένα καὶ μπερδεμένα: «Ἐν ἔτει σωτηρίῳ... ἡμέρα 25 Δεκεμβρίου, ἀνοίξαν οἱ ἐκκλησίαι. Διάβασαμ τὸν ἔσπερινὸ καὶ σήμερα 26 τοῦ ἰδίου λειτουργησαμ ὕστερα ἀπὸ τὸ κλείσιμο τῶν ἐκκλησιῶν τὴ λειτουργία τῆς Χριστοῦ γεννήσεως. Γράφω διὰ χειρὸς ἐμοῦ τοῦ Παπαβριστόλδου ἱερέως τῶν Ἀγιοσαράντα Μάρτυρων».

Ἔτσι ὁῶζεται ἀκόμα τὸ βιβλίον τοῦτο στὰ χέρια μου, μνημεῖο ἀγαπητὸ καὶ νοσταλγικὸ τῶν περασμένων, με κερὰ καταστάλαχτο, με τῆς πολυκαίριας τὰ χαλάσματα καὶ με τὰ σημάδια τῆς πολυχρησίας καὶ τοῖς ἱστορικὸ σημεῖωμα τοῦ πατέρα μου, πού ἀγαπᾷ πάντα νὰ σημειωνῆ ὅλα τὰ σπουδαῖα συμβάντα τῆς ἐποχῆς του καὶ τὴ γέννησιν τῶν παιδιῶν του ἀκόμα, τῶν ἑπτὰ ἀγοριῶν του, πού τοὺς σημειῶν τὴν ὥρα καὶ τὴν ἡμέρα καὶ τὴ χρονιά τοῦ ἐρχομοῦ τῶν στὸν πρόσκαιρο τοῦτο κόσμο.

Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς του, τὸν ἀλαγάμ τοῦ λαοῦ καὶ τὸ διάβασμα τοῦ διθυραμβικοῦ κείνου Χριστουγεννιάτικο Ἐσπερινοῦ με τὸ χιόνι ὡς μισὸν πῆχυ στοὺς ὄφθμους καὶ τὸν κόσμο νὰ τρέχη νὰ προλάβῃ τὴν χαρὰ τῆς ὥρας μέσα στὸν ἀλόγυρο τῆς ἐκκλησιᾶς καὶ μέσα στὴν ἐκκλησιὰ με τοὺς πολυέλατους ἀναμμένους καὶ τοὺς ἁγίους ἱλαροὺς καὶ τὴν Παναγία με τὸ Χριστὸ ἀγκαλιὰ νὰ βλοῦγὰ τοὺς πιστοὺς Χριστιανούς, κηρύχοντας τὴν ἀγάπη καὶ τὴ νίκη τῆς Ἐκκλησίας.

ΠΟΛ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

ΠΑΛΙΕΣ ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν 5 σελ.)

σαγνέψουν κανένα ἀφελῆ χωρικό, γιὰ νὰ τὸν ξελαφρώσουν ἀπὸ τὸ βαρὺ πουγγί του, διάφοροι τσαρλατάνοι διαλαλοῦσαν τὰ θαυματοῦργα σκονάκια τους, γιὰ ὄλους τοὺς πόνους, πρακτικὸ ἰδοντίατροι ἔβγαζαν δοντία με ἄγριες ντανάλιες, σχοινοβάτες καὶ μάγοι ἔκαναν ταχυδαχτυλογυκὰ πειράματα, ἄλλοι διαλαλοῦσαν τὴ γοργὸνα πού εἶναι μέσ' τὸ τσαντήρι μισὸ κορίτσι καὶ μισὸ δελφίνι καὶ πολλοὶ ἄλλοι, πού δὲν εἶχαν τελειωμὸ, παίζανε τοὺς ρόλους τους.

Σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ ἱεροῦ περιβόλου, πού τότε ἐξευτελιζόταν ἀπὸ τὴς ἄγριες φωνές, τὴς βρισιές καὶ τὴς βωμολοχίες τῶν παραπάνω διαλαλητῶν, ἔκανε ἀντίθεσι μιὰ ομάδα ἀνθρώπων, καθισμένων γονατιστῶν σὲ μικρὸς προβεῖς. Ἦσαν οἱ ἀνθρώποι τῶν γραμμάτων, τῆς πέννας—τί λέγω; μᾶλλον καλαμαράδες, ἀφοῦ ἡ γραφίδα τους εἶναι καλαμένα! Κάθονταν ταπεινά καὶ ἄφωνα, ψιθυρίζοντας σιγανὰ κάποια προσευ

γαποῦσε πάντα νὰ σημειωνῆ ὅλα τὰ σπουδαῖα συμβάντα τῆς ἐποχῆς του καὶ τὴ γέννησιν τῶν παιδιῶν του ἀκόμα, τῶν ἑπτὰ ἀγοριῶν του, πού τοὺς σημειῶν τὴν ὥρα καὶ τὴν ἡμέρα καὶ τὴ χρονιά τοῦ ἐρχομοῦ τῶν στὸν πρόσκαιρο τοῦτο κόσμο.

Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς του, τὸν ἀλαγάμ τοῦ λαοῦ καὶ τὸ διάβασμα τοῦ διθυραμβικοῦ κείνου Χριστουγεννιάτικο Ἐσπερινοῦ με τὸ χιόνι ὡς μισὸν πῆχυ στοὺς ὄφθμους καὶ τὸν κόσμο νὰ τρέχη νὰ προλάβῃ τὴν χαρὰ τῆς ὥρας μέσα στὸν ἀλόγυρο τῆς ἐκκλησιᾶς καὶ μέσα στὴν ἐκκλησιὰ με τοὺς πολυέλατους ἀναμμένους καὶ τοὺς ἁγίους ἱλαροὺς καὶ τὴν Παναγία με τὸ Χριστὸ ἀγκαλιὰ νὰ βλοῦγὰ τοὺς πιστοὺς Χριστιανούς, κηρύχοντας τὴν ἀγάπη καὶ τὴ νίκη τῆς Ἐκκλησίας.

ΠΟΛ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

χή, πού τὴν συνόδευε ἡ ἀρίθμηση τῶν κουκουτιῶν τοῦ κομπολογιοῦ. Ἦταν σημάδι ἀδημονίας, γιὰτὶ δὲν τοὺς πλησίαζε κανένας πελάτης, τοὺς κακομοίρηδες τοὺς γραφιάδες, (κιὰτίπ), ἔορκιστὲς (μουσκατζήδες), καὶ σφραγιδοκατασκευαστὲς (μουχουρτζήδες). Εἶχαν μπροστὰ τους ἀπὸ ἕνα χαμηλὸ καὶ κομψὸ τραπέζι, με συρτάκια μικροσκοπικά, καὶ στολισμένον με μωσαϊκὰ ἀπὸ σιντέφι. Τὸ μελανοδοχεῖο με τὴς καλαμένιες γραφίδες βρισκόνταν μέσα σὲ μπρούτζινη θήκη ἰδιότροπη, χωμένη μέσα στὴς πτυχές τῆς ζώνης. Σοῦ ἔδινε ἀπὸ μακριὰ, ἀν δὲν ἤξερες, τὴν ἐντύπωση, πῶς ἦταν κουμπούρα! Ὅταν πλησίαζε κανένας πελάτης, συνήθως ἀγράμματος, ὁ γραφιάς τὸν ρωτοῦσε τί ἐπιθυμεῖ ἐπιστολή, ἢ ἀναφορά; καὶ σὲ ποιόν; Κι αὐτὸ τὸ ἔκανε γιὰτὶ οἱ ἐπιστολὲς κι οἱ ἀναφορὲς ἦσαν στοτὸ προῖμό τους γραμμένες κι ἔτοιμες, κι αὐτὸ γιὰ νὰ μὴ χρονοτριβῆ πολὺ ὁ πελάτης. Κι ἔτσι, ἀφοῦ γέμιζε καὶ τὸ οὐσιαστικὸ μέρος τοῦ ἐγγράφου, κρατώντας τὸ πάνω στοτὸ ἀριστερὸ χέρι, πού κι αὐτὸ ἀκουμποῦσε στοτὸ ἀριστερὸ γόνατο, σὺν μοχλῷ, τὸ ἀποτελεῖωνε.

Ἄν ὁ γραφιάς ἔκανε κανένα λάθος—πράμα σπᾶνιο—ἔγλυψε με τὴ γλώσσα στὴ μελάνη, φτόνοντάς τὴν κατόπιν καταγῆς, κι ἔτσι γινόταν ἡ σχετικὴ διόρθωση, χωρὶς νὰ μουτζουρωθῆ διόλου τὸ χαρτί. Σ' αὐτὸ βοηθοῦσε ἡ ποιότητα τῆς ὀλομαυρῆς μελάνης, πού δὲν ἦταν ἀνεξίτηλη. Στὸ τέλος ὁ πελάτης ἔβγαζε μέσ' ἀπ' τὴ χρηματοσκακούλα του τὴν ἀτομικὴ του σφραγίδα, γιὰ νὰ σφραγιστῇ τὸ ἔγγραφο, ἀντὶ γιὰ ὑπογραφή. Γιὰ νὰ γυαλίζουν τὰ γράμματα, ὁ γραφιάς ἔβγαζε πάνω στοτὸ ἔγγραφο εἰδικὴ χρυσὴ ἄμμο.

Οἱ σφραγιδοκατασκευαστὲς πάνω στοτὸ τραπέζι εἶχαν μιὰ κομψὴ καὶ μικροσκοπικὴ προθήκη, πού εἶχε πάνω κρεμασμένες γυάλινες

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΣΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ Ἡ ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΣΟΦΙΑΣ

Συνέχεια ἀπὸ τὴν 5η σ.

τοῦ καὶ λαοῦ. Ἡ μεγαλοπρεπὴς πομπὴ περνοῦσε ἀπὸ τὴν πλατεῖα τοῦ Αὐγουσταίου φόρου καὶ κατέλεγε στὴν Ἁγία Σοφία, στὴν εἴσοδο τῆς ὁποίας ὑπεδέχτο τὸν Βασίλεα ὁ Πατριάρχης με τοὺς κληρικοὺς καὶ τοὺς ψάλτες. Συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν πολυπρόσωπη ἀκολουθία του, ὁ Αὐτοκράτωρ, εἰσήρχετο στοτὸ Ναὸ καὶ κατελάμβανε τὴ θέσι του μπροστὰ στοτὸν αὐτοκρατορικὸ θρόνον. Κατόπιν, ἀφοῦ ἐψάλλετο ἕνας νικητήριος ὕμνος, ἔπαιρνε τὸ θυμιατῆρι ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Πατριάρχου, ἐθύμιαζε τὴν Ἁγία Τράπεζα—οἱ Βυζαντινοὶ Αὐτοκράτορες εἶχαν καὶ τὴν ἰδιότητα θρησκευτικῶν ἡγετῶν—καὶ στοτὸ τέλος ἐχάρριζε στοτὸν κληρὸ τοῦ μεγάλου Ναοῦ πολὺτιμα δῶρα.

Μετὰ τὴ θεία ἀκολουθία ὁ Αὐτοκράτωρ ἔβγαζε στοτὸν Ἱππόδρομο, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς

ἀξιωματούχους, τὰ στρατιωτικὰ τμήματα, τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ Κλήρου καὶ λαϊκὰ πλήθη καὶ ἐπέστρεφε στὰ Ἀνάκτορα με τὴν ἴδια πομπή. Ἀφοῦ ἔπαιρνε τὴ θέση του στοτὸν μεγαλοπρεπέστατο Σολομῶντιο Θρόνον, διακοσμημένον με χρυσάφι καὶ πολυτιμοὺς λίθους, διέτασσε νὰ εἰσαχθοῦν στὴν αἴθουσα τῶν τελειῶν οἱ πρεσβευταὶ τῶν ξένων Ἡγεμόνων, οἱ στρατιωτικοὶ ἀρχηγοὶ καὶ οἱ ἄλλοι ἐπίσημοι.

Κατόπιν ἤρχιζε ἡ διανομὴ τῶν δῶρων.

Ὡρες ὀλόκληρες κρατοῦσε ἡ Πρωτοχρονιάτικη τελετὴ. Ὅλοι οἱ ἐπίσημοι καὶ οἱ ἐκπρόσωποι τῶν λαϊκῶν τάξεων ὤφειλαν νὰ υποβάλουν τίς εὐχές τους πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα καὶ νὰ παρουν ἀπὸ τὰ χέρια του τὰ δῶρα τους. Κατόπιν ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπεσύρετο στὰ ἰδιαιτέρα διαμερίσματα του.

χρωματιστὲς χάντρες, γιὰ τὴν βισκανία τοῦ τεχνίτη.

Μέσα εἶχε διαφόρου μεγέθους καὶ σχήματος μπρούντζινες σφραγίδες, δίχως ὄνομα. Ὁ πελάτης ἀφοῦ ἔκανε τὴν ἐκλογή, ἔλεγε τὸ ὄνομα τοῦ στοτὸν τεχνίτη, πού με δεξιότεχνια μεγάλη σκαλίζει με εἰδικὸ ἐργαλεῖο καὶ σὲ πέντε λεπτὰ ἦταν ἔτοιμη ἡ σφραγίδα με τὸ ὄνομα τοῦ πελάτη πλασιωμένον με λουλουδένιο στεφάνι! Ὅσοι εἶχαν κάποια κοινωνικὴ θέση ἀνώτερη, στὴ σφραγίδα καταχωροῦσαν καὶ τὸ πατρικὸ ὄνομα. Γιὰ ἐπώνυμο δὲν γινόταν κατὸ θόλου λόγος, γιὰτὶ τὰ χρόνια ἐκεῖνα οἱ Μουσουλμάνοι δὲν τὸ ἤξεραν. Ἐδῶ πρέπει νὰ σημειώσουμε, πῶς τὸ Ὀθωμανικὸ Κρῶτος τότε δὲν ἔδινε τὸση σημασία στὴς ἰδιόχειρες ὑπογραφές, ὅσο στὴς σφραγίδες, καὶ ὅταν ἕνας πολίτης, παρουσιαζόμενος σὲ δημόσιο γραφεῖο γιὰ ὑπογραφή, δὲν εἶχε σφραγίδα ἀτομικὴ, τὸν θεωροῦσαν ὑποπτό!

Οἱ ἔορκιστὲς εἶχαν γραμμένα καλλιγραφικὰ—θαῦμα τέχνης σ' ἄ-

λίθεια—μικρὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ Κοράνιο, πάνω σὲ χρωματιστὰ χαρτὰ—κίτρινα, πράσινα, κόκκινα—με σχήματα τριγωνικά, ἐπιμήκη ἢ στρογγυλά. Οἱ πελάτες τους ἦσαν—συνήθως ἄρρωστοι, καχεκτικοὶ, νευρασθενικοὶ, ἐπιληπτικοὶ, σακάτηδες, πού τοὺς συνόδευσαν οἱ γονεῖς ἢ οἱ συγγενεῖς. Μὰ καὶ γεροὶ Μουσουλμάνοι πού ὑπέφεραν ἀπὸ φανταστικὲς παθήσεις, μάγια, μάτιασμα, κακογλωσσί, κι αὐτοὶ ἔτρεχαν στοτὸν μουσκατζή. Ὁ ἔορκιστὴς τοὺς ρωτοῦσε τὴν αἰτία τῆς πάθησης, γιὰ νὰ δώσῃ καὶ τὸ ἀνάλογο χαρτί. Διάβαζε ἐπὶ πολλὴν ὥρα τὸν ἄρρωστο, πότε φωναχτὰ, πότε σιγανὰ, ἀπαγγέλλοντας τὰ ξόρκια, με ἔμπυσμούς καὶ ἐμφυσήματα. Στὸ ἀνάμεταξύ δούλευε μαζί με τὰ χεῖλια καὶ τὸ χέρι, τυλιζόντας καλλιτεχνικά τὸ χάρτινο φυλαχτὸ—μουσκὰ—καὶ κλείνοντάς τὸ εὐλαβικά μέσα σὲ θῆκη τρίγωνη πάνινη ἢ πέτινη, ἀνάλογα με τὴν οικονομικὴ θέση τοῦ πελάτη, ὁ ὁποῖος τὸ κρεμοῦσε με ἀλυσίδα στοτὸ

(Συνέχεια στὴν 7η σελ.)

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ 1950

ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΤΥΧΗΡΟΥΣ ΤΟΥ

22 ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΑ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΩΝ

εἰς τὰς κεντρικωτέρας καὶ ὠραιότερας συνοικίας τῶν Ἀθηνῶν

10 Διαμερίσματα εἶναι τὰ «ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΣΠΙΤΙΑ» καὶ

1.500.000.000 δραχμῶν εἰς χρηματικὰ κέρδη

ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΚΥΡΙΑΚΗ 31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ὩΡΑ 12 ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΡΝΑΣΣΟΝ,

ΓΡΟΚΟΝΝΗΣΙΑΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ
Γιά νά γνωρίσουμε
τὴν Ἱστορία
τοῦ **Μαρμαρά**

ΕΡΑΝΙΣΜΑΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΥΠΟ ΤΟΥ Κ. ΝΙΚ. Σ. ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΗ

ΛΙΜΕΝΟΔΕΙΚΤΗΣ

Τοῦ ΕΛΛΗΣΠΟΝΤΟΥ, τῆς ΘΑΛΑΣΣΗΣ τοῦ ΜΑΡΜΑΡΑ, τῆς ΜΑΥΡΗΣ καὶ ΑΖΟΦΙΚΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ, συγγραφεὺς μὲν ἀπὸ τοῦ Ἀγγλοῦ ὁδογράφου I. G. NORIE καὶ τοῦ Ἰταλοῦ καθηγητοῦ τῆς ναυτικῆς ΔΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΛΑΜΒΕΡΤΟΥ, μεταφραθεὶς δὲ καὶ ἐπεξεργασθεὶς ἀπὸ ἸΟΥΡΑΝΟΥ Γ. ΜΑΥΡΟΜΑΤΟΥ, καθηγητοῦ τῆς ναυτικῆς ἐν τῷ Γυμνασίῳ Σόφου.

Ἐν Ἐθνομυθολογίᾳ 1872

(σελίς 16) **ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡΜΑΡΑ**

ΣΥΝΕΧΕΙΑ

ἀπὸ τὸ προηγούμεν. φύλλον

Ἡ Ἡράκλεια εἶναι πόλις ἀξιόλογος ὁ λιμὴν εἶναι εὐρύχωρος καὶ σχήματος κυκλικοῦ. Ἀπὸ τῆς Ἡρακλείας τὸ ἔδαφος γίνεται κατηφορικὸν πρὸς τὰ ἐντός. Εἰς τὸν Γρ.Λ. τῆς ἄκρας, εἰς ἀπόστασιν 14 μιλ. κεῖται ἡ μικρὰ πόλις *Σηλυβρία*, καὶ εἰς 16 μιλ. πέραν τῆς Σηλυβρίας εἶναι τὸ ἀκρωτήριο *Καλιεράκι*, τὸ ὁποῖον σχηματίζει τὸ ἄκρον Τ. ἐνὸς ἀνοίγματος ἡ λιμένης, ὀνομαζομένου *Ἀνάκι*, ἢ *Βουγιόικη Τζεκιμεντζέ*, εἰς 3 λευγὰς ὑπερῶν τοῦ ὁποίου εἶναι τὸ *Κουτσούκ Τζεκιμεντζέ*, τὸ ὁποῖον εἶναι δημοσιος λιμὴν. Οἱ λιμένες οὗτοι εἶναι εἶδος λιμῶν χωριζομένων ἀπὸ τῆς θαλάσσης ὑπὸ γλωσσῶν γῆς τελευτωδῶν, αἱ ὁποῖαι ἔχουσι κινητὰς γεφύρας ἐνοσῶσαι αὐτὰς μετὰ τὸ ἀνρωτ. *Καλιεράκι*. Εἰς ἀπόστασιν 4 λευγῶν εἶναι ἡ ἄκρα *Ἄγ. Στέφανος*, μετὰ χροῶμα κοκκινῶν πόν καὶ μετὰ οἰκίας τινάς. Ἐπὶ τῆς ἄκρας ταύτης

ὑπάρχει φανὸς μετὰ φῶς σταθερὸν, μετὰ λήμψεις καθ' ἑ 2 λεπτά καὶ φαινόμενον ἐξ ἀποστάσεως 16 μιλ. Περιβάτε εἰς 3/4 μιλ. ἀπὸ τῆς ἄκρας. Ἐν ῥηχόν ἀμυδρὸς μέρος καὶ βράχοι ἐκτείνονται ἀπὸ τῆς ἄκρας ταύτης εἰς ἀπόστασιν 1/2 μιλ. καὶ προχωρεῖ μακρὰν τῆς ἀκτῆς πρὸς τὸν Λ. ἐπὶ 1 μιλ. πέραν τῶν ἐπτὰ πύργων. Πρὸς τὰ ἀνοικτὰ τῆς ἄκρας Ἄγ. Στέφανος, τὸ βάθος εἶναι εἰς 3/4 μιλ. 5 ὄργ. εἰς 1 1/2 μιλ. 7 ὄργ. καὶ 2 1/2 μιλ. βάθος 50 ὄργ. Εἰς τὸν Λ. τοῦ ἄκρωτ. ὑπάρχει τὸ χωρίον *Ἅγιος Στέφανος*, ἐκ τοῦ ὁποίου δύνανται νὰ φανῶσι τὰ τζαμιά τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὰ ὁποῖα φαίνονται ὡς κατάρτια πλοίου. Καὶ πρὸς τὸν Γρ.Λ. εἰς 4 1/2 μιλ. ἀπὸ τοῦ Ἄγ. Στεφάνου, ὑπάρχει τὸ φρούριον τὸ ὀνομαζόμενον *Ἐπτὰ Πύργοι*, ἔξω τοῦ ὁποίου, εἰς 1/4 μιλ. ἀπὸ τῆς ἑρῆας ὑπάρχει βάθος 7 ὄργ. εἰς 3/4 μιλ. 10 ὄργ. καὶ εἰς 1 μιλ. 15 ἢ 14 ὄργ. (*Ἀκολουθεῖ)

ΔΩΡΕΕΣ

Ἡ κ. Ἄννα Δημάκη τὸν γένος Μαργαρίτη ἀπὸ τὸν *Μαρμαρά* κατέθεσε στὸ ταμεῖον τῆς ἐφημερίδος μας δραχ. 200. 000 ὑπὲρ τοῦ ἔργου γιὰ τὴν ἀποπεράτωση τοῦ ἰερού ναοῦ τῶν *Ταξιάρχων Νέου Μαρμαρά*.
— Ἐπίσης ἐλάβαμε 15

δολάρια ἀπὸ τὸν κ. Δημήτριον Πασχαλάκη, προοριζόμενα γιὰ τὴν ἐνίσχυση ἀπόρων συμπατριωτῶν.
Τὴν κ. Ἄννα Δημάκη καὶ τὸν κ. Δημ. Πασχαλάκην θερμὰ συγχαίρουμε γιὰ τὰ χριστιανικά τους αἰσθήματα.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Ἄν ἤξερες νησί μου ἀγαπημένο
πὸν κάποια μέρα σ' ἄφησα κι' ἔφυγα δίχως δάκρυ,
ἂν ἤξερες στὸ χῶμα σου τ' ἀγνὸ καὶ τ' ἀγιασμένο
πῶς λαχταρῶ ὁ ναυαγὸς ν' ἀράξω σὲ μιὰν ἄκρη.

Στ' ἀπάνεμο ἀκρογιάλι σου μακρὰ ἀπ' τὴν ἀντίερα
νὰ ἔρθω καὶ νὰ ξαπλωθῶ νησάκι μου, καὶ πάλι
τὸ κῦμα σου νὰ μοῦ μιλᾷ, ν' ἀκούω μετὰ λαχτάρα
καὶ εἰς αὐτὴν μου τὴν χαρὰ νὰ σβύσω ἀγάλη, ἀγάλη
οὐ σὲ πὸν πάντα νοσταλγῶ *Μαρμαρινὸ ἀκρογιάλι*.

SANTA BARBARA ΕΥΡΥΣΘΕΝΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΠΑΛΗΣ ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ

ἀπὸ τὴν 61 σελίδα

λαϊκὸ τοῦ ἢ τὸ ἔρραβε στὸ ποικίμοσόν του. Οἱ μορφές αὐτὲς χάθηκαν σιγά-σιγά, κι οἱ λίγοι ποὺ εἶχαν ἀπομείνει διώχθηκαν τελικὰ μετὰ συνεργά τοὺς ἀπὸ τὸν αὐλόγυρο τοῦ τζαμιού.

Πολλοὶ λίγοι ἀπ' αὐτοὺς, καταβεβλημένοι ἀπὸ τὰ γεράματα καὶ καμπουριασμένοι ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ χρόνου, πηγαινῶν νὰ ξεποστᾶσουν γιὰ λίγο στὰ καθίσματα

τοῦ πάρκου Γενῆ—Τζαμί. Εἶχαν τὸ ἀτύχημα νὰ χάσουν τὶς δουλειές τους, ν' ἀποβάλλουν τὸ σαρίκι καὶ τὸ φέσι, τὸν τζουμπὲ καὶ τὶς ἐμβάδες καὶ νὰ γυρίζουν σὰν σκιαχτρα στὸν ἱστορικὸ γι' αὐτοὺς περίβολο. Εἶναι μελαγχολικοί, ἀναστενάζον βαθιὰ καὶ πότε πότε κανένα δάκρυ αὐλακῶναι τὰ ρυτιδωμένα μάγουλά τους, ὅταν θυμηθοῦν τὰ παλιὰ τους μεγαλεῖα, ποὺ τὰ νοσταλγοῦν!

Μ. ΜΗΝΑΪΔΗΣ
Ἐπιθεωρητὴς τῶν Μουσουλμανικῶν Σχολείων

HERCULES E. COZZITALIANO
IN MONTEVEDEO, LOUROUYIE
IN THE YEAR OF 1873 SOUTH AMERICA

Ὁ νεώτερος Ἡρακλῆς ΠΑΝΑΓΗΣ ὁ ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ, παλαιὸν μετὰ τὴν τίγριν στὸ θέατρον τοῦ Μοντεβιδέο τὸ 1873. Τὴν περιγραφή τῆς θρυλικῆς αὐτῆς πάλης δημοσιεύουμε στὸ σημερινὸ μέρος τῆς Αὐτοβιογραφίας τοῦ Παναγιῆ.

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΚΑΛΑΝΤΑ ΚΑΙ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ἀπὸ τὴν 3η σ καὶ κάθε τρεῖς καὶ τέσσερες ὄρη, πανώρηνα βύση, νὰ τρέχουν τὰ κορὰ νερά, νὰ [πίνουν οἱ διαβάτες...
Γιὰ τὸν γυιὸ τοῦ σπιτιοῦ: Κυρά μου τὸν ἠγίακα σου, κυ- [ρά μ' τὸν ἀκριβὸ σου, λούζεις τον καὶ χτενίζεις τον [καὶ στὸ σκολεῖδ τὸν στέλνεις Τὸν ἔβαλεν ὁ δάσκαλος γιὰ νὰ [κωνοραχίσῃ καὶ τοῦ ξεφεύγει τὸ κερὶ καὶ [καίει τὸ χαρτί του Τὸν ἔδειρεν ὁ δάσκαλος μ' ἕνα [χρυσὸ βεργάκι, τὸν ἔδειρε ἡ δασκάλισσα μὲ [δύο κλωνιά τοῦ μύθου. —Καλε καὶ ποῦν' τὰ γάμματα; [καλε καὶ ποῦν' ὁ νοῦς σου; —Τὰ γράμματα εἶναι στὸ χαρτί [κι' ὁ νοῦς μου στὴν ἀγάπη. Ἐκτός ὁμως ἀπὸ τὶς γε- νικὲς αὐτὲς εὐχὲς ποὺ ὑ- φίστανται σὲ πλῆθος ποι- ητικωτάτων παραλλα- γῶν, ἀναλόγως τοῦ τῆ- νησι—κάμπος, βουνό, νῆ- σι—ὑπάρχουν καὶ συμ- πληρωματικὰ εὐχολόγια ποὺ ἀναφέρονται ἐιδικώ- τερα στὰ ἐπαγγέλματα: στὸν γεωργό, τὸν ψαρά, τὸν τσοπάνο. Ὑπάρχουν καὶ μέσα σ' αὐτὰ, μαζί με τὴν ἀσθησι τοῦ ρυθ- μοῦ καὶ τῆς ἀρμονίας, ποὺ ποτὲ δὲν ξεπέφτουν στὸ πρόχειρο ἢ τὸ ἐφή- μερο, ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς λυρικῆς θέρμης καὶ τοῦ αὐθόρμητου οἴστρου, ζυμωμένα σὲ μιὰ πηγαία διάθεσι, ἡ ὁποία συνή- θως ἐκφράζει τὸν κρυφὸ πόθο τῆς φτωχολογίας γιὰ μιὰ εὐτυχισμένη πρα- γματοποίησι. Μέσ' ἀπ' τὶς εὐχὲς τοῦ γιὰ τὸν γε- ωργό, ὁ δημοτικὸς στι- χοπλόκος μᾶς προσφέ- ρει καὶ τὸ ἰδεῶδες τοῦ γιὰ τὸν ἄρχοντα τοῦ ἀ- γροτικοῦ βίου ἢ γιὰ τὸν βασιλεῖα τῆς στήνης κλπ., στὴν Πευκνίον νᾶν' τάλετρι σου, δα- (φνίενιος ὁ ζυγὸς σου, στ' ἀπανωζεύμα τοῦ ζυγοῦ βα- (σιλικὸ κλωνάρι.... * Ἄς εἶν' καλὰ τάλετρι σου, Θε- (ὸς νὰ τὸ πλαταῖνη, γιὰ νὰ θεορίξῃ σταυρωτὰ, νὰ (δένης ἀντρωιμένα νὰ θυμωιάξῃς πυρωτὰ, νὰ (ἔξῃς γιὰ νὰ σὲ πάρω, νὰ κοσινίξῃς μάλαμα, νὰ πέ- (φτη τὸ χρυσάφι....

Σπάταλες εἶναι ἐπίσης οἱ εὐχὲς καὶ τὰ παινεμά- τα γιὰ τοὺς τσομπά- νους:

Νᾶχουν τὰ χίλια πρόβατα, τὰ (πεντακόσια γίδια, νᾶχουν ζευγάρια εἰκοσι καὶ δε- (κοχτὸ φοράδες, νᾶχουν γελᾶδες ἐκατὸ κι' ἀμ- (πάρια φορτωμένα, νὰ μπανοβγαίνουν οἱ δικοί, οἱ (φίλοι νὰ μὴ λείπουν, κι' ὅσοι διαβάτες ἀπεργοῦν, νὰ (τρώνε, νὰ κοιμοῦνται....

Ἡ ὑπερβολὴ τῶν χα- ρακτηρισμῶν καὶ ἡ σπά- ταλη ἔξαρσις δὲν ὑπαγο- ρεύονται στὸν κύκλον τῶν τραγουδιῶν αὐτῶν μόνον ἀπὸ ἀνάγκη ποιητικῆ. Εἶ- ναι ἀπὸρροια καὶ πρα- κτικῆς σκοπιμότητος. Ἀ- ποβλέπουν μετὰ τὸν ἄκρα- τὸ ἔπαινον νὰ ἐπιτύχουν ἐκεῖνον ποῖ οἱ παιδικοὶ ὀ- μιλοὶ στὶς πόλεις ζητοῦ- νε ὠμὰ καὶ ἀπ' εὐθείας: «Καὶ βάλε τὸ χεράκι σου στὴν ἀργυρὴ σου τσέ- πη». Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι οἱ νοικοκύρδες τοῦ χωριοῦ εἶναι πάντοτε ἀ- πλοχέρηδες, σημαίνει ὁ- μως ὅτι ὁ ἀγροδαίτος πληθυσμὸς εἶναι περισ- σότερο ποιητῆς. Κι' ὅταν ἀκόμη ὑποχρεῖται ἀ- πὸ τὰ πράγματα νὰ γί- νη πεζός, δὲν ἐγκαταλεί- πει ποτὲ τὴν ποιητικὴ πρόφασι. Αὐτὸ τὸ «βάλε τὸ χεράκι σου» κλπ., στὴν Ἡπειρο δίνεται μετὰ μιὰν ὑποβλητικὴν εἰκόνα, ποὺ δὲν χάνει τίποτε ἀπὸ τὴν ποιητικὴ τῆς ἀξία:

Ἐδὼ στὰ σάπια τὰ ψηλὰ τὰ μαρμαροχτισμένα πῶχον ἀπέξω μάρμαρο καὶ μέσα χρυσομένα. Μέσα κοιμᾶται ἀφέντης μας κι' ἐξήνητα παλληκάρια, κοιμᾶται κι' ἡ κρυοῦλα μας μετὰ δώδεκα βαίτσες. —Σῦνα, κρυοῦλα, ἔψανα τες ν' ἀνάψουν τὰ λυχνάρια νὰ βγάλουν κόνινες φωτιές καὶ πρᾶσινες λαμπάδες, τὰ φέξῃ τ' ἀφεντάνη μας νὰ λύσῃ τὴ σακιοῦλα, νὰ κοσινίξῃ τὸ φλουρί νὰ πέσῃ τὸ διαμάντι, κι' ἄλλο τὰ κοσινίσματα νὰ παίρουν οἱ λαζάρου.

ΑΝΑΖΗΤΗΣΕΙΣ

Οἱ κ. κ. Δημήτριος Σα- ρίμπαλης καὶ Ἀπόστο- λος Παπαδάκης (Μαρμα- ρινοί), κάτοικοι ὁ μὲν πρώτος Ἁγίου Ματθαίου Καλλιφορνίας, ὁ δὲ δεύ- τερος Ἁγίου Πέτρου Κα- λιφορνίας, ζητοῦν νὰ μά- θουν γιὰ τὸν κ. Πάνιο Πάππιο (Μαρμαρινό).

Παρακαλεῖται ὁ γνωρί- ζων περὶ τῆς τύχης τοῦ συμπατριώτου μας ἀπὸ τὸν Μαρμαρά, Ἀποστό- λου Ἐδωγγελεῖνου Μπα- γιοῦ, προπολεμικῶς κα- τοίκου τῆς συνοικίας Ἁ- γίου Δημητρίου Πειραι- ῶς, ὁπως πληροφορήσῃ τὴν ἐφημερίδα μας.

Ἡ αὐτοβιογραφία τοῦ Παναγιῆ Κουταλιανοῦ

Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΑΥΘΕΝΤΙΚΗ ΕΞΙΣΤΟΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΑΘΛΗΤΟΥ ΜΑΣ ΚΑΤ' ΑΦΗΓΗΣΙΝ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

Ἀποκλειστικότης «ΜΑΡΜΑΡΙΝΩΝ ΝΕΩΝ». Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.

28 Ἐν τῷ μεταξύ ὁ δόλιος μίστερ Μῆν, ἱκανοποι- θῆναι ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πρώτης πάλης, δὲν ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν του ὅσον ἀφορᾷ τὶς δώδε- κα χιλιάδες τάλληρα, τὰ ὁποῖα θὰ μοῦ ἔδιδε. Ποιὸς ἐξέρχεται; Ἰσὼς νόμισε ὁ ἄνθρωπος ὅτι ὄχι δὲν θέλησα, ἀλλὰ δὲν μποροῦσα νὰ ριζῶ κα- τὰ τὸν παλαιστὴν του. Πάντως ὁ ἄνθρωπος ἦτο δόλιος, γιατί ὄχι μόνον σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι φέρθηκε δόλια, ἀλλὰ καὶ σὲ ἄλλη, ὅπως θὰ σοῦ- με παρακάτω, κατὰ τὴν ὁποίαν μάλιστα ἡ δολιό- της του δὲν ἐστρέφετο πιά κατὰ τῆς τσέπης μου, ἀλλὰ κατ' αὐτῆς τῆς ζῶης μου.

Ὅταν εἶδα τὴν ἀθέτησιν τῆς ὑποσχέσεώς του, εἶπα μέσα μου: «Θὰ ἔλθῃ ἡ Κυριακὴ καὶ τότε θὰ εἶ βροῦμε». Τὸ Σάββατο λοιπὸν τὸ βράδυ ἔρχον- ται δέκα ἀξιωματικοὶ τοῦ στρατοῦ καὶ μερικοὶ φί- λοι μου καὶ μ' ἐρωτοῦν γιατί δὲν ἔρριξα τὸν Ἄγ- γλο. «Γιατί» τοὺς εἶπα «μοῦ ἔταξε ὁ μίστερ Μῆν δώδεκα χιλιάδες τάλληρα, ἀλλὰ με γέλασε καὶ γι' αὐτὸ θὰ δῆτε αὔριο τί θὰ τοῦ τὸν κάνω τὸν παλαιστὴν του». Στὸ ἀκουσμα τῶν λόγων τούτων μ' ἐρωτοῦν οἱ ἐπισκόπηται μου ἂν πραγματικὰ εἶ- μαι σὲ θέσι νὰ νικήσω τὸν ἀντίπαλόν μου, γιατί θὰ στοιχηματίσω. «Στοιχηματίσατε καὶ τὸ τε- λευταῖο σας μονόλεπτο» εἶπα σ' αὐτοὺς «καὶ μὴν ἔχετε κανένα φόβον». Τέλος ἔρχεται ἡ Κυριακὴ καὶ κατὰ τὴν ὀριζομένην ὥραν ἀρχίζει ἡ παράστασις, μπροστὰ σὲ χιλιάδες θεατὰς ποὺ εἶχαν πλημμυ-

ρίσει τὸ θέατρο. Ἐπαλαίψαμε μετὰ λύσσα ἐπὶ ὀκτὼ λεπτά τῆς ὥρας, στὸ τέλος τῶν ὁποίων κατορθώ- να νὰ ριζῶ τὸν κολοσσὸ ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου πρὸς τὰ πίσω. Πῶς τοῦ φάνηκε ὁ βρόντος; Αὐτὸς βέβαια γνωρίζει. Τὸ πλῆθος δὲ τῶν θεατῶν γιὰ τὴν ἀπροσδόκητο, ὅπως νομίζε, νίκη μου αὐ- τήν, ἔσπασε κυριολεκτικῶς τὰ χέρια του ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔρχεται καὶ ὁ μίστερ Μῆν, μετὰ χαϊδέει στὴν πλάτη καὶ μοῦ λέ- γει: «Δὲν θὰ βρεθῇ ἄνθρωπος νὰ σὲ νικήσῃ ἐσέ- να» μόνον νὰ παλαίψῃς μετὰ κανένα θηρίον». «Ἄς μοῦ ἔδινες ἐκεῖνα ποὺ μοῦ ὑποσχέθηκες—τοῦ εἶπα —νὰ μὴ σοῖ ἐξευτέλιζα τὸν ἄνθρωπό σου». Καὶ σὲ τοῦτο μὲν δὲν μοῦ ἔδωσε καμμιά ἀπάντησι, χαμογελῶν δὲ «θὰ σὲ δοκιμάσω μετὰ κανένα θηρίον» μοῦ εἶπε. Μὴ ἐνοήσῃς ἐγὼ τί ἀκριβῶς ἤθελε νὰ πῇ καὶ παίρνοντας τοὺς λόγους του ὡς ἀπλήν φι- λοφρόνησιν, ἐπολὺ καλὰ» ἀπήντησα. Τὴν ὥρα λοιπὸν ποὺ ἐτέλειωσα τὴν ἄρισ τῶν βαρῶν μου καὶ ἐτοιμαζόμενον νὰ ριζῶ τὸ κανόνι μου, βλέπω μιὰ τίγριν νὰ ὀρμᾷ κατ' ἐπάνω μου. Πρὶν ἀκόμη λάβω τὸν καιρὸν νὰ σηκώσω τὰ χέρια μου γιὰ ν' ἀμυνθῶ, τὸ αἰμοβόρον θηρίον μετὰ ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸ στήθος μετὰ δύο μπροστῶν του πόδια καὶ μετὰ σουβλερὰ νύχια του καταξοχίζει τὶς σάρκες μου, ἀνοίγοντας μιὰ μεγάλη πληγὴ. Ἡ στιγμὴ ἦταν πολὺ κρίσιμη γιὰ τὴν ζωὴ μου. Εὐτυχῶς ὁμως δὲν ἔχασα καθόλου τὴν ψυχραιμίαν μου καὶ πρὶν

τὸ θηρίον προλάβῃ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του καὶ μετὰ κατασπαράξῃ, τὸ ἀρπάξω μετὰ τὰ χέρια μου ἀπὸ τὸν λαιμὸ καὶ σφίγγοντάς τον δυνατὰ τὸ ἀποσπᾷ ἀμέσως ἀπὸ τὸ στήθος μου καὶ τὸ κτυπῶ κάτω. Ἀμέσως κατόπιν χωρὶς νὰ χάσω καιρὸν τὸ ἀρπά- ζω ἀπὸ τὰς δύο σιαγόνας καὶ κατορθώνω νὰ τὸ σχίσω στὰ δύο. Σὲ λίγο ἦταν νεκρὸ πεσμένο μπροστὰ στὰ πόδια μου.

Τέτοια ἦταν ἡ κατάπληξις, ἡ φρίκη καὶ ἡ ἀγω- ροῦσις νὰ πῇ κανεὶς ὅτι τὸ θέατρον ὀλόκληρον ἐβουβάθη. Οἱ πρώτοι ποὺ ἔτρεξαν κοντὰ μου ἦσαν τέσσαρες ἱατροὶ ποὺ μετ' ἐφεραν σ' ἕνα δωμά- τιον τοῦ θεάτρου καὶ ἄρχισαν νὰ μ' ἐξετάζον μετὰ μεγάλην προσοχήν. Ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς μ' ἐνε- θάρρυνε λέγων «Μὴ φοβᾶσαι, ἡ πληγὴ σου δὲν εἶναι σοβαρὰ καὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος». Καθαρί- σαντες τὴν πληγὴν μου οἱ ἱατροὶ ἔφυγαν, ἄνθρω- ποι δὲ τοῦ θεάτρου μετὰ συνώδευσαν ἕως τὸ δωμά- τιόν μου καὶ μετὰ ἀφῆκαν ἐκεῖ. Ἐν τῷ μεταξύ οἱ θεαταὶ μὲν μόλις συνῆλθαν ἀπὸ τὴν φρίκην καὶ κατά- πληξιν τῶν ἐθεώρησαν τὴν δολιαν πρόξιν τοῦ μί- στερ Μῆν ὡς κακὸ ζῴγιον ἀποτράπησαν καὶ εἰς ἀντίποινα ἔκαυσαν δύο καταστήματα του καὶ τὴν οἰκίαν του, οἱ δὲ Ἴσπανοὶ καὶ Ἰταλοὶ πολλοὺς Ἄγγλους ἐσκότωσαν ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΑΡΟΙΚΙΩΝ ΜΑΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΤΣΑΡΛΕΣΤΟΝ - ΣΑΡΛΟΤΤΕ - ΣΠΑΡΤΑΜΠΟΥΡΙΚ

Την Κυριακή 19 Νοεμβρίου μεγαλοπρεπέστατα τελέσθησαν στο Τσαρλ...

Μετά την τελετή του μυστηρίου ακολούθησε διασκεδάσις με χορούς και τραγούδια χωριανά (νυφικά και τραπεζιού, όπως το «Μάλαμα τό τραπέζι μας» και άλλα) και οι προσκεκλημένοι ξφ...

Στάς Μπρχάμας Νήσους έτέλεσε τον περασμένο μήνα τους γάμους του ο αγαπητός εξάδελφος και πολύ καλός συμπατριώτης από τον Μαρμαρά κ. Απόστολος Στρατή Μάντης, μετά της καταγομένης από την Κωνσταντινούπολη θνίδος Αναστασίας, δη...

Μεταξύ των άλλων είχαμε την ευχάριστη να δούμε και τις παλιές καλές μας φίλες την κ. Άννα

Δ. Καίρη με την χαριτωμένη της κορούλα, την κ. Νεφέλη Σταματιάδου με τον λαμπρό γυιό της Νίκο, τις αγαπητές συνυφάδες Σοφία και Βάσω Ζερμπουλίδου, την κ. Κατερίνα Ι. Έμμανουήλ και άλλες. Μετά την τελετή του μυστηρίου ακολούθησε διασκεδάσις με χορούς και τραγούδια χωριανά (νυφικά και τραπεζιού, όπως το «Μάλαμα τό τραπέζι μας» και άλλα) και οι προσκεκλημένοι ξφ...

Τό γλέντι της χαράς συνεχίσθηκε την τρίτη ήμέρα στο Σαρλόττε, στο σπίτι της υποφαινομένης, που ζμειναν ένα βράδυ οι Κουταλιανές, που ήρθαν στο γάμο από τό Κλήβελαντ και επέστρεφαν στην πόλι τους. * * * Στάς Μπρχάμας Νήσους έτέλεσε τον περασμένο μήνα τους γάμους του ο αγαπητός εξάδελφος και πολύ καλός συμπατριώτης από τον Μαρμαρά κ. Απόστολος Στρατή Μάντης, μετά της καταγομένης από την Κωνσταντινούπολη θνίδος Αναστασίας, δη...

Ο ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ τής 28ης 'Οκτωβρίου ΣΤΟ Ν. ΜΑΡΜΑΡΑ

Ν. ΜΑΡΜΑΡΑΣ, Νοέμβριος 1950 (Τών ανταποκριτών μας).— Με εξαίρετική λαμπρότητα και μέσα σε μία άτμοσφαιρα πατριωτικού ενθουσιασμού γιορτάστηκε έφέτος στο χωριό μας ή 28 'Οκτωβρίου. Την ανατολή του ήλιου της Ιστορικής ήμέρας χαιρέτισαν με όμοβροντία πυροβολισμών οι άνδρες της Χωροφυλακής του Σταθμού μας, ενώ οι καμπάνες χτυπούσαν χαρμόσυνα για να συγκεντρωθή ό κόσμος στην εκκλησία των Ταξιαρχών όπου έγινε μεγαλοπρεπής δοξολογία, στην οποία παρευρέθησαν όλοι οι κάτοικοι του χωριού μας, ό κ. Πρόεδρος με τό Κοινοτικό Συμβούλιο, ό Αστυνομικός Σταθμάρχης κ. Αθανασόπουλος με τους άνδρας του Σταθμού μας, ό Τελώνης κ. Κουταβίτης, ό Διευθυντής του Δημοτικού μας Σχολείου κ. Ίωάν. Έμμανουήλ, με τό προσωπικό και τους μαθητάς και άλλος.

Τόν πανηγυρικό της ήμέρας εξέφώνησεν ό Αστυνομικός Σταθμάρχης μας Ύπενρχος κ. Χαράλαμπος Αθανασόπουλος και κατόπιν όμιλήσε ό Ιατρός μας κ. Στυλ. Αλεξανδρής, αναπτύξας την Ιστορική σημασία της ήμέρας και του θρυλικού «ΟΧΙ»

Μετά την δοξολογία έγένητο παρέλασις τών μαθητών και μαθητριών και κατόπιν τό πλήθος συγκεντρώθηκε στην πλατεία του χωριού, όπου είχε στηθή κενοτάφιον, και ψάλλθηκε έπιμνημόσυνος δέσις από τόν Ιερέα του χωριού μας κ. Κωνστ. Καραλή, υπέρ τών πεσόντων για την Πατρίδα και τών καταγομένων από τόν Ν. Μαρμαρά άειμνήτων Δημ. Βλ. Παντελή, Θεοφάνη Στ. Λουκάκη, Στυλ. Ίωσκ. Κανατά και Δημ. Μοκράτους Χρ. Μπατζή.

Στέφανα κατέθεσαν ό Τελώνης κ. Γρηγόριος Κουταβίτης όμιλήσας για τους πεσόντας και τό Ιστορικό της ήμέρας, ό Έθνικός Σύνδεσμος Φορτοεκφορτωτών Νέου Μαρμαρά διά του κ. Γεωργ. Σπ. Κάμπα ή Γαρυπα και τό Δημοτικό Σχολείον. Τέλος έμφανίσθεις ό άνάπτηρος του πολέμου 1940-41 κ. Πρόδρομος Μιχ. Τσαμούχης, άκρωτηριασμένος και από τά δύο πόδια, στηριζόμενος σε δύο βακτηρίες, εξέφώνησε λόγον κατασυγκινηστικού πάντας. Μετά ταύτα κρατήθηκε σιγή ένός λεπτού σε ένδειξη τιμής στους πεσόντας και ή ώρα έορτή ήλθε με τόν Έθνικό Ύμνον.

ΑΛΕΞ. ΤΑΥΟΥΤΣΟΓΛΟΥ ΚΩΝΣΤ. ΦΥΤΡΑΚΗΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΟΥ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΥ Η Ν. ΠΡΟΚΟΝΝΗΣΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΑΡΕΥΡΕΘΕΝΤΑΣ ΣΤΗΝ Γ. ΣΛΕΥΣΗ ΤΗΣ 19/11/50 Παρακαλείσθε όπως μέχρι τής 30ης Δεκβρίου 1950 προσέλθετε εις τό Τυπογραφείον κ. Τάκη Χαλβατζή όδου Νοταρά 47 Πειραιά, ώρα 5-7 μ.μ. είτε εις τό ποτοποιείον κ. Αδελφών Βασιλείου, Χαλκοκονδύλη 46 τηλέφ. 53.711 Αθήνας, από 3-8 μ.μ. και δηλώσητε όριστική συμμετοχήν εις τόν Ιδρυθέντα Οικοδομικόν Συνεταιρισμόν, και λάβετε γνώσιν περί τών όρων συμμετοχής σας διά την αγοράν οικόπεδου.

Εν περιπτώσει μη προσελούσεώς σας και μη καταβολής τής άξιας του δανείων εις την νήσον ταύτην δέον να φανήτε γενναίοι έτεροι, διότι παρ έλθούσης τής έποχής τής άλειασις, πάσι ζωή, πάσα κίνησις καταπαύει, ό δε έπερχόμενος χειμών θά έπιφέρη την πείναν και την δυστυχίαν.

Επίσης υπάρχουν χήραι άπροστάτεντοι, όπάρχεις δυστυχεις επί του παρόντος άδύνατον να ζήσωσιν άνευ μικρού μηνιαίου έπίδοματός, ουτε κτήματα πολλά έχουσι να αναμένωσιν εισοδήματα, ουτε έτέρα τις έργασια υπάρχει έν τώ τόπω διά να κερδήσωσι τά προς τό ζην.

Τά σχολεία άπάσης τής νήσου είναι ήμικατεστραμμένα, εύχής δ' έρ...

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΑΡΟΙΚΙΩΝ ΜΑΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΑΓΙΟΥ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ - ΦΡΕΣΝΟ (ΚΑΛΛΙΦΡΟΝΙΑΣ)

—Γάμοι :

Σε πολύ στενό οικογενειακό κύκλο έγιναν στις 24 Σεπτεμβρίου στον Ιερό ναό του Ευαγγελισμού της Κοινοτήτος μας οι γάμοι του φερέλπιδος νέου κ. Πώλ Τόικα, μετ' α της χαριτωμένης και με πολλά χαρίσματα προικισμένης νεαρής Μαρμαρινούλας θνίδος Άννας, λατρευτής κόρης της Κας Καφιώς ή Μοσχοκαρφιάς Γρηγορίου, τό γένος Σ. Σαρίμπαλη από τόν Μαρμαρά, και του αξέχαστου Εύθυμιου Γρηγορίου ή Δελήκανη, έπίσης από τόν Μαρμαρά. Τους γάμους εύλόγησε ό Ιερατ. Προϊστάμενος της Κοινοτήτος μας π. Πάτερ Φινφίνης, τά δε στέφανα άλλαξε ό άδελφός της νέμφης νεαρός Γρηγόριος.

Συγχαίροντες την μητέρα, εύχόμεθα στο νεαρό ζεύγος κάθε εύτυχία, και στον κουμπάρο και στα δικά του.

—Γεννήσεις :

Η κ. Ζωή Νικ. Ταμάρά απέκτησε αγοράκι, τό πρώτο παιδί της οικογενείας των. Τους νεαρούς εύτυχεις γονείς και την γιαγιά κ. Μπερμπού Βασιλείου Ταμάρρα συγχαίροντε θερμά και εύχόμεστε να τους ζήση τό νεογέννητον.

Η κ. Βασιλική Χρ. Πετροπούλου, έγκατεστημένη στο Φρέσνο Καλλιφρονίας, έγένησε κοριτσάκι, τόν πρώτο βλαστό της οικογενείας των. Η κ. Βασιλική είναι κόρη του κ. Κωνσταντίνου και τής κ. Φρόσως Άγγελίδη τό γ. Σταύρου Γκιουλάκη από τόν Μαρμαρά. Στους εύτυχεις γονείς, παππού και γιαγιά, εύχόμεστε να τους ζήση και να τό χαίρονται.

—Βαπτίσεις :

Την Κυριακή 10 Σεπτεμβρίου τελέσθηκε στον Κοινοτικό Ναό ό Ευαγγελισμός ή βάπτισις του τέκνου των νεαρών συμπατριωτών μας κ. Μιχαήλ και Κας Γεωργίας Βαριτάκη. Τό νεοφώτιστον άνεδέχθη από την Ι. κολυμβήθραν ό νεαρός Άνδρέας Δάκης, καλέσας αυτό Κωνσταντίνον, τό όνομα τό παππούτου.

Μετά την βάπτισις ακολούθησε διασκεδάσις στο άρχοντικό, καινούργιο και διασκεδαστικό σπίτι του παππού κ. Κωνστ Βαριτάκη. Στους εύτυχεις γονείς, τόν νεό. τόν παππού και την γιαγιά κ. Καλυψώ Βαριτάκη εύχόμεστε να τους ζήση τό νεοφώτιστον.

Η κ. Άμαλία Καραμασσώνη έβάπτισε στις 12 Νοεμβρίου στον Ιερό ναό ό Ευαγγελισμός της Κοινοτήτος μας τό αγοράκι του κ. Ράλλη και τής κ. Άμαλίας Σαρίμπαλη, στο όπείο έδωσε τό όνομα Δημήτριος. Μετά την βάπτισις ακολούθησε διασκεδάσις στο «Σίμσον Καφέ» και δείπνον, στο όποιον παρέκθήσαν περισσότεροι από 100 καλεσμένοι.

Στους εύτυχεις γονείς, την άνάδοχον και τόν παππού κ. Στρατήν Σαρίμπαλην εύχόμεστε να τους ζήση τό νεοφώτιστον.

Πρόδοι συμπατριωτών

Ο πολύ λαμπρά έγκατεστημένος στην πόλι μας και πολύ αγαπητός σε όλους συμπατριώτης σε από τά Παλάτια του Μαρμαρά κ. Γεώργιος Μάρφης ή Μπυλικόπουλος αύξισε την κτηματική του περιουσία με ένα νέο ακίνητο μεγάλης άξιας. Τόν ρέκτη συμπατριώτη θερμά συγχαίρομε για τάς πρόδους του. ANNA TAMARA

Τά Χουχλιά τής Άλώνης ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟ ΕΚΠΑΤΡΙΣΜΟ

(Συνέχεια από την 1η σελ.) ύπολοιπων άποθανόντων ή διασπαρέντων έν τη έξορία. Τό χωριον τούτο παρήγε πρό του έκτοπισμού 60 χιλιάδας όκάδ, σταφυλών και 50 κτώια μεταξοσκωλήκων, έταρίχευε δε 50 χιλιάδας όκ. περίπου Ιχθύων. Είχε 2 γρύππους, 30 Ιστιόφορα και 12 λέμβους. Η γεωργική τάξις κατείχε 5 ζεύγη βοών, 20 άγελάδας, 8 δαιμάλεις, 6 ίππους ή φορβάδας, 10 δνους και 150 αίγοπρόβατα. Σήμερον ύπάρχουσι μόνον 2 άγελάδες. Τά 18 όμας Ιστιόφορα, τά όποια έν απέμειναν άθικτα, προσπορίζουσι εύτυχαν τινά εις τό χωριον. Υπάρχει και ένταύθα μία τάξις, ήτις είναι άδύνατον να αναλάβη άνευ δανείου και ή τάξις αύτη δέον να βοηθηθή.

Με σφοδρότατην τρικυμιάν άπεβιάσθην διά λέμβου και άφου επί 4 1/4 ώρας όλοκλήρους έπαλασάμεν με την άκράτητον τής θαλάσσης κατάρκτος εις Άρτάκην, ενθα διενυκτέρευσα, από δε τής έπομένης εύρισκό-

μην εις Πάνορμον. Έπισκοπών έν γενικαίς γραμμαίς την νήσον Πατάλιμαν, εύρισκω ταύτην λιαν κατεστραμμένην και έχουσαν άνάγκην συντόνου και άμέσου βοήθειας.

Τό ζήτημα τής στεγάσεως τών ανθρώπων αύτών κατέχει έξ όλοκλήρου τάς σκέψεις μου, διότι τό να τούς δοθώσι χρήματα προς έπισκευήν ένός δωματίου τούλάχιστον διά τόν χειμώνα θά ήτο άστοπον. Ασφαλώς τά χρήματα ταύτα θά δαπανηθώσιν εις άλλότιον τής στεγάσεως σκοπόν και ό χειμών έπερχόμενος θά τούς εύρη έντελώς έκτεθειμένους. Η αντίληψις μου είναι άνάν τό Κέντρον προτιθέται να διαθέση χρηματικών ποσόν διά την στέγασιν τών ανθρώπων αύτών, να διαθέση τούτο εις είδος, ήτοι ν' αποστείλη ξυλείαν και κερφιά, υπό την έπιβλεψιν δε μιάς έπιτροπής έπιτοπίου και υπό τόν άγρ. πνον έλεγχόν μου, να διανεμηθώσι ταύτα εις τούς άθλιεστέρους.

Διά τό ζήτημα τών

Δόξα έν Ύψίστης Θεώ ΚΑΙ ΕΠΙ ΓΗΣ ΕΙΡΗΝΗ...

(Συνέχεια από την 1 σελ.) σκιρτήση, ποιά καρδιά δέν θά κτυπήση, ποιά μάτια δέν θά δακρύσου, ποιά χείλη δέν θά ψιθυρίσουν ύμνους και προσευχές μπροστά στο Θείο Βρέφος;

Κάθε λέξη που βγαίνει άπ' τά χείλη, είναι λέξη που βγαίνει από άγνή χριστιανική ψυχή, γεμνή χαρά, αγαλλίαση, εύχαρίστηση προς τό Μικρό Βρέφος.

Άλλά κι' αύτή ή φύση άκόμα πανηγυρίζει τό μεγάλο αυτό γεγονός κι' έρχεται να συμπληρώση με τούς δικούς της ύμνους τόν ύμνον της τό μυστικό, που μόνο αύτή τόν ξαίρει, μόνο αύτή τόν άκούει κι' ό Δημιουργός. Στο Γεννημένο μας Χριστό έρχεται καθ' ένας και προσφέρει ή γη τό σπλήαιο, ή έρημος τή φάτην, οι ποιμένες τό θαύμα, οι μάγοι τά δώρα κι' έμεις Μαρίαν την Παρθένον... Άς ξανακλίνουμε εύλαβικά τά γόνατα μπρο-

στά στο Θείο Βρέφος, άς προσευχηθώμε, κι' άς άφήσωμε τά χείλη μας να ψιθυρίσουν τόν Ύμνον τόν άγγελικό... «Δόξα έν Ύψίστοις Θεώ και επί γης ειρήνη...».

ΧΡ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ.Ε.Τ. Γ.Ε.Τ. 902

Εγγραφήτε συνδρομηταί στην έφημερίδα τής Πατρίδας μας και ύποστηρίζατέ την με την άποστολή τής συνδρομής σας για να μπορέση να συνεχίση άπόσκοπα τόν πατριωτικό δρόμο της και να έξελιχθή εκεί που πρέπει. Τά «Μαρμαρινά Νέα» στηρίζονται μόνον στην έκτίμησι και την αγάπη τών συμπατριωτών.